

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

1212. — **Α**νὰ τὸ οὐλὰν τ. 1212.
 — **Ε**ὖςθ' ὑπερταπὸς καὶ μικρὸ
 ψυχὸς χαρακτήρ. Αἱ σφαιρᾶι
 δοχεύουσαι τῆς ζωῆς αἱς ἔχουσιν
 πολλὰ ἀνταρσῆας τῶν χαρακτῆρᾶι
 σὰς καὶ αἱ αἱς ἔχουσιν καὶ με-
 λαγχολοῦσιν καὶ ἀπαιτοῦσθ' ὁδοῦ.
 Στρεφθεὶς τὴν ψυχὴν καὶ πρωτοβο-
 λίας. Καὶ αἱ αἱς ἐπ' αἱς δὲν ἔχε-
 τ' τὴν ἀπαιτοῦσθ' καὶ αἱ αἱς
 σῶν. Θὰ χραισθῇ καὶ ἀντιπαισθῇ.
 τὴν πολλὴν διὰ καὶ ἀντιπαισθῇ
 τὰ ἐμπόδια ποὺ παροῦσθ' ὄνται
 εἰς τὸν ὁδοῦν σὰς. Ἡ εὐαί-
 κλητις τῶν καὶ ἐραυῶν καὶ δὲν
 πρῶτος καὶ χρίσθ' ἐν τῷ μετα-
 τῷ ὁδοῦν σὰς. Διότι αὐτὸ δὲ ἡ-
 το δάριον. Εἰς τὸ σημερινόν
 σὰς ἀσθῆμα. Εἰς ὅλας πᾶσι
 ἀπαιτοῦσθ' ὅτι εὐαίκατος καὶ
 τὸν περὶ τὸν ὁδοῦν σὰς
 Ὁ γόμος σὰς δὲ ἐραυῶν ἀρε-
 τὰ καὶ ἡ πραγματικότητις τῶν
 δὲν δὲ εἶναι πολλὴ εὐκόλος. Ἡ εὐ-
 νοία τῆς τύχης δὲ ἐκδηλωθῇ
 ὁ μὲν ἐραυῶν καὶ δὲ αἱ αἱς
 πρὸς τὴν διὰ τὰς μικροῦς καὶ
 τὰς στενωχίας ποὺ δοκίμα-
 σθ' σημερινόν.

Πιττατικαν.—Αἱ ἐκ
 θράσους τῆς ζωῆς σας εἰνε πο-
 λὺν περιωρισμένα, διότι σπερεῖ
 σθε ὥστερωποιο καλῶν καὶ ζω-
 τικότητος, Μετρία αἰσθημάτων.
 τῆς Ἐμπειρίας πολλὴ ἀπὸ τὸ
 περιβάλλον σας, διότι σπεριέθε-
 βήθε σας πρωτοβουλίας. Πρὸς
 τὰ αἰσθήματα, εἰς τὰ ὅποια δὲν
 ἀποβῶν σπασίαν. Ὁ ὀργανισ-
 μὸς σας δὲν εἴνε πολλὴ λογικὸς.
 Ὁ γόμος σας ἐκφρῶνται ἀνεπα-
 ρκτον αἰσθημάτων. Ἡ ὁλοκλή-
 ρησις σας κατὰ τὸν ὅτι βέλων
 διὰ αἰσθημάτων. Ἐμπίση καὶ ἡ κοι-
 νωνία σας θέσει.

Πηλορείτην. Πόσ
τρος... Ἀγαπήσει μιαν ψυχή, εἰσέθε
ἕνας εὐαγγελιστής νέος, τὸν ὁποῖον
ἡ ἀπειρία τῆς ζωῆς ὁδήγηι εἰς
περιέργους καὶ ἀλλεργίας σκέ
ψεις. Οὐλὸ τὸ ζήτημα εἶνε τοῦτο:
Ἐποπιοθετήσεαι κακὰ τὴν ἀγάπην
σου; Τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰνὲ αὐ
τοῦ καὶ... αὐτὴν καὶ ἐμπροσ
τὸ τὸ νὰ τὸ ἀντιλήψῃς ἐγκαίρως
ἀποτυχῶς, παρέρχῃσθε ἀπὸ τὴν
ἐπιθυμίαν. Δὲν εἴπαμε ὅτι θὰ πρέ
πει νὰ σκεπτεσθε κοινούλου πᾶς
πρὸς τὸ ζήτημα. Ἀλλὰ καὶ ὁ
θὰ πρέπει νὰ παρατηρήσῃς ὅτι
πρὸς τὸ κοινὸν οὐκ... Καὶ οἱ σκέ
ψεις καὶ ὁ θὰ πρέπει νὰ περιστρέφ
σθαι κυρτὰς εἰς τὴν δημιουργίαν
τοῦ μέλλοντος σας, προβάλλω τοῦ
θὰ σὲ κοιμῶναι πάλιν καὶ θὰ ἐ
παυτῇ σοφοῦς καὶ ἐμπειροῦς
προσπαθείας ἐκ μέρους σας. Ἄ
πὸ ὁλοσήμεναις ἀποθέσεις, θὰ εἶ
ναι γὰρ ὅς πᾶς τοῦτο. Στὸν ἄν
θρωπον ἐρωτᾷ, πρέπει νὰ ἀπαρτίξῃ
ἀποσπαστικῶς ἕνα στοιχεῖον κατεῦ
θύνσεως. Οἱ ἄνθρωποι πᾶς ζητῶνται
αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἥ ποὺ σφάλλονται
ἐκ πρὸς τὸ εἶδος τῆς ἀγάπης τὴν
ὁποῖαν ζητοῦν ἀπὸ ἀκινήτην
ἀγαπῶν διαπραγματῶν. Ἐνὰ πάλιν
τοῦ σφάλλου, γιὰ τὸ ὅτι ὁποῖον ἐλ
δοῦν καὶ ἐκ παρανομιῶν αὐτοῦ
πᾶσι. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ με
ρὲς. Ἐξηγήσαντες ἕνα ἀνὴρ ἐρω
τᾷ ἐν τῇ νύκτι νὰ ποὺ ἴσταν συνη
θισμένη νὰ τὸν ἐλθῇ μ' ἕναν τρόπο
νὰ ἐνέλθῃ ἐπιτόλῃ καὶ διαγο
ρετικῶς. Αὐτὸ εἰς σας γίνῃ μυστή
ρια γὰρ τὸ μέλλον. Ἡμεῖς ποὺ λοι
πὸν ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς νὰ ἀ
γχορήγομε με κατὰ, τὸ ὁποῖον δὲν
πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἐξῆς κοινῶς ἐνδοιασ
ρον γὰρ σας.

ANHAN MAPIIAN.— Δὲν ὁ
 παρθεὶς καὶ ἐπὶ λόγος καὶ ἀπελπί-
 ῃς καὶ καὶ ἐπὶ ἀπογοητεύσεις ἀπὸ
 τῆς ζωῆς. Τὸ ποῦν καὶ ἡ μορφή
 τῆς εὐαγγελίας τοῦ ἐκτελεσθέντος
 καὶ τὸν καθένα μας εἶνε τελειω-
 σθέντος. Ἐπὶ τοῦ ἀποστόλου
 2

κοῦ πατρὸς δὲν ἔλεγο τίποτε τὸ
 ἀποστομίζον γιὰ σὰς. Μὰ σπεί-
 ζετε εἰς τὴν πρόστασιν τοῦ
 παρουστάτος καὶ νὰ ἀφήσετε
 μερικές προλήψεις τοῦ ἔχου γιὰ
 ῥαχὶς ἐσθαιεῖ μέσα εἰς τὸ μυαλό
 σὰς καὶ τοῦ σὰς κοινῶν δυνά-
 μιν. Θὰ χρειασθῇ νὰ ἀγωνί-
 σήτε ὁλοῦν γιὰ νὰ δημιουργή-
 σετε τὴν εὐωνοίαν. Ἡ ζω-
 τή σας μεταλλάξῃ συνήθειες
 δὲ σὰς ὁδηγήσῃ εἰς ἕνα ἐπίπε-
 δον ἀντικειμένου τοῦ σημερινοῦ,
 καὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ
 πόντου.

Τ. Π. — Είπες ένας τύπος αίσθη-
ματικός ή με μεγάλη δύναμη στο-
γής και αποφασίσεων. Τα αισθή-
ματά σας είναι βαθιά και σάα
εμπειρία πάνω στον πόνο, που
μηνούν με παραγωγικότητα την
παραγωγικότητα. Το έλλοιόλι
σας για το οποίο και γράφετε
εμπειρία της την πλέον εκπαιδευ-
σημένη. Η άγνοια του φίλου σας
ήττησε βαθιά έξ ίσου με την ή-
δυστη σας. Και σήμερα δεν τον
συγκινεί ολνγνγνγν, διότι και
αυτός επίσης είναι τύπος αίσθημα-
τικός. Δυστυχώς, η έλση του έλ-
ρισματος από πολλούς έπλη-
ει διασποράς σημείων και έ-
λση έπλη-ει περισσότερο ολνγνγν
παρά κατά το παραδομένο ολνγνγν
τοτέ ολνγνγν σπλν. Έκκντο το έ-
ποιοι θεωρείται και δύσκολο
έπλη-ει είναι έλ. αυτόν μια
πρό-ει απαγορευμένη από την
ολνγνγν και από τον πόνο μ-
πως παρατείνει μίση καταστάσεων,
την οποία θεωρεί ως ατύχημα. Εί-
μως υποπνννννννννννννννννννν
μιας από την έλση έλση έλση
ολνγνγν και από τον πόνο μ-
πως παρατείνει μίση καταστάσεων,
την οποία θεωρεί ως ατύχημα. Εί-
μως υποπνννννννννννννννννννν
μιας από την έλση έλση έλση
ολνγνγν και από τον πόνο μ-
πως παρατείνει μίση καταστάσεων,
την οποία θεωρεί ως ατύχημα. Εί-
μως υποπνννννννννννννννννννν
μιας από την έλση έλση έλση
ολνγνγν και από τον πόνο μ-

Τὸ ὄϋλ αὐτῶν θροσίνκην
 Στενὸν ὥρασε καὶ μικρὸν ὄρυχε· χα-
 ριστήρ. Αἱ παντὸς εὐδοῖα στενο
 χώραι τὰς ὀπλοῖας ἐπεράστω
 αὐτοὶ ἔχον μαρτυρίαν, καὶ αὐτοὶ ἔχον
 ἀφάρτῃσιν τὴν αὐτοπεποιθῆσθαι
 αὐτὸν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῶν
 διὰ τὸ μέλλον· Πρῆπει αὐτὸν βέπε
 τὴ μὴν αὐτὸν τέμνει εἰς αὐτὴν τὴν
 καταστάσιν καὶ αὐτὸν ποικίσετε
 ἡθικὸν αὐτὸν τὸ ὅπλοιν ἔχει πολὺ
 καταστήσει· Ἡ ἀπακαταστάσις
 αὐτοῦ προσκρούει εἰς σοβαρώταται
 ἐμπόδιον· Δὲν ὀλέσται τίποτε ἐπὶ
 τοῦ παρόντος· Ἡ οἰκονομικὴ
 αὐτοῦ κατάστασις θὰ σὺν ὥσπῃ
 πολλὰς ἀποκαταστήσῃ. Διὰ τὸ
 ῥωστικὸν τεῦ ὀπλημάτων δὲν
 ὀλέσται τίποτε το σοβαρὸν

Δ. ἡ Εὐδαίμονα με εὐχρηστικὸν συ-
κρίσιν τοῦ γράμματός, πού προ-
έβλεπε, ὅλην τὴν εὐγενέστα καὶ τὴν
ἀνθρώπινη τῆς ψυχῆς. Ἀντι-
σταθ. εἰς τὸ μέγεθος τοῦ πλῆ-
ματος καὶ τὸν ἐσωτερικὸν σπᾶ-
σμοῦν σὺν, θέλω να πιστεύω
τε οἱ ὅτι ὁριστικὰ ψυχικῶς κιν-
τεται. ὅτι ἀποφύγει ἐν τοῖς τοῖς
νὰ σὺ πῶ συντηρηθῇ λόγια
νὰ νὰ σὺ παρηγορησῶ. Ἀ-
πλῶς δὲν μόνον σὺ σημειώσω τοῦτο.
Δὲν πρέπει, νὰ θεωρητὶ τὴ ζωὴ
σὺ τόσο ἀδύνα. Ὑπάρχει, μὴ
στοργικῇ ἀνάγκῃ, πού μπορεῖ
νὰ τὴν γεμίσῃ καὶ ἀκόμη ὅ ἐδύ-
κνως καὶ ἰσρὸς ἀποκτᾷ στον ἐπὶ
νὸν ἔχετε κίφισι καὶ σήμερα. Καὶ
γὰ τὰ πῶ μεγάλῃ πλημμελῶν
πάρχει ἕνα μέσον παρηγορίας.
Ἐπει, ἐδιδάσκετε τὸ ὑψηλότερο
καὶ εὐγενέστερο. Ἐπει ἀκόμη
ἀρκετῆς δύναμει, γιὰ εἰσεῖ
μια φῶς με πλῆματα ἐκωτερικῶν
πρὸς καὶ γὰ αὐτὸ δὲν δὲ κατὰ
ἐλπίστει. ὅτι τὸ θεωροῦν ἀνέ-
ρῳ γὰ τὸν σημερινὸ πόνου
νὰ σὺ μὴσῶν γὰ μερικὰ ἔχει
συνεχῶς εὐχάριστα πράγματα, πού
διαθέτω γὰ σὺ οἱ ἕνα μέλλον
συνεχῶς προσέχει καὶ πού ὅτι
δύσασιν μὴ κοινωφρῶν προση-
ποσὶ ζωὴ σὺ. Γι' αὐτὸ σὺ πῶ
γὰ τὸ καμὶ με ἀληθινῇ χαρὰ ἀ-
γότερα, ὅταν ὁ πόνος σὺ δὲ
χρὶ φρεσίν, μὴ ὀνειδίζει τὴν κα-
λαστίαν, νὰ μὴ ἐπιθυμῇ τὴν
πρᾶξιν καὶ σὺ. Ὅτι ποῦ τὸ
ἀνδρὶ, νὰ σὺ πῶ εἶναι τοιοῦτο:

ἢ ὥστε ἴσως ἀδικεῖτε γιὰ τὰς καὶ
 δὲν περὶ τὴν τὸ θέλημα γὰρ ἐκλεῖ-
 σε. Στήριζομαι στὴν ἐσωτερικὴ
 δυναμικότητά σας, γιὰ τὰ προ-
 θέλω τὴν ἀριμύνην ἐκείνη πού-
 ῥα σας ἐπαρέβη τὸ ἀντιμετωπι-
 ῶστε ἐπιτυχῶς τις καινούργιες
 προσπτώσεις τῆς ζωῆς σας.
 Τὸ ΚΟΥΛΙΩ - Δὲν ἐπιθυμῶ

να σας διασπαστήσω, αλλά θα
 πάω το πῦρ αλφειάσει, γιατί αυτήν
 νικήσω, ότι ζήρετε όταν απευσι-
 νούσε, σὲ μένα. Δὲν ἔχετε πρὶν
 μοι, τὴν αἰσθητικὴν ὀρμητικὴν
 τοῦ, ποὺ κάνει ἐν αἰσθητικῷ στε-
 θερῷ, ποῦ τὸ θέλει ἀπολύει μὲ
 τὴ ζωὴ σας καὶ μὰς κάνει νὰ
 μὴν μποροῦμε νὰ τὴν ἀνταληφθῶ-
 με χωρὶς αὐτό. Χωρὶς νὰ εἰσθε
 ἀποπλάτωται, ὅπως σὰς κατηγόρου.
 Δὲν αἰσθανόσθε ὅμως μὲ τὸν τοῦ
 ποὺ ἐκείνου ποῦ δίνει τὸ ἀλοκληρ-
 νικὸ αἰσθημα. Ἡ προσωπικότης σας
 νὰ αἰσθανθῆτε θαθεύει καὶ νὰ
 φαίνεται ἐλλειπτικὴ εἶναι ἐλκυστικὴ
 καὶ ἀναμνηστικὴ σ' αὐτὴν πο-
 λὺς ἐγκύλιος, ἔνα εἶδος αὐτῆς
 σκέλει καὶ μὴ κατόπιν ἀλλήλους
 ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ νὰ σὰς ἐλποῦν
 ὅπως εἰσθε ἡ τοῦ ἀλλήλου ὅπως
 φαντάζεσθε ὅτι εἰσθε. Ἐτοί, κα-
 ταλίγετε νὰ θρίβετε; Ἰ. Ἐνα
 ψεύτικον ἐπιπόθιο, ποῦ αὐτε σὰς ἱ-
 κανοῦνται, ἀλλ' οὐτε καὶ εἰς τοῦς
 αὐτοῦς εἶναι συμπόσιον. Μὴν πα-
 ραπονοστήσῃτε κοινότητι, ἀλλ' ἀφήτε
 τὴν ἀκτὴ εἰδους μετασφύρει τῆς
 προσωπικότητός σας. Περιπατεῖτε
 γάμοι εἰς τὸ προσεχτικὸ μέλλον
 δὲν ἐλποῦν ἀκρίβη. Ἐὰς πραγματοποι-
 τοῖν κατὸν αἰσθητικόν, ἀλλὰ
 πάντως θαθεύει. Ἡ ζωὴ δὲν ἂν
 σας εἶναι διασπαστικὴ. Θὰ ἴκανο-
 ποιῆται πολλὰ ἀπὸ τὰ δυνεα καὶ
 τὰς προσδοκίας σας. Ἐνα ση-
 μείωμα τοῦ προσωπικοῦ διὰ τὸ ὅ-
 που μοι ποὺ γράφετε θὰ μὲ διεκτι-
 λυνε ποῦ εἰς τὴν ἐκπαιτησὶν ποῦ
 ποὺ ζήρετε.

Ἄ τ υ χ ο υ ν . Ἄ ν τ ι μ ω τ ῶ π ῖ
 ζετε με πολλὴν ἐπιπολιότητα καὶ
 με κάποιον ἀσυνορτησίαν τὴν
 ζωὴν Πάσχαζε ἀπὸ τὸ κάθε τι
 πού θὰ ὀρεθῇ μπροστά σας, ἀλ-
 λά δὲν ἔλεπε κομψὴν σοδαράν
 προσάγειαν, πού θὰ μπορούσε
 να σας ἐξαπαφολῇ μὲν μεγάλην
 πέραν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν.
 Ο χερμαῖος τῶν ὑποθέσεων σας
 εἶνε ἀξιοβήρητος! Φυσικά, ἴδια
 αὐτὰ πὺρ φορτώγατε εἰς τὴν τό-
 γην. Θὰ εἶν ὅμως περισσότερο
 πωστό το ἐξήτρουστέ μερικὰς εὐ-
 χὰς ἀπὸ τῶν ἐλπιῶν σας καὶ καὶ
 ἡρωτικῶν κατεβῶντων μὲτὰ
 σοδαράν προσάγειαν δὲν να δι-
 ορθώσετε τὰ πολλὰ ἐλαττωματά
 τοῦ χαρακτήρος σας. Ἀποφύγετε
 τὰς ἐρωτικὰς περιπέτειας ἐπὶ τοῖς
 παρόντος. Δὲν θὰ ἐκκομῇ τιμὴ
 ἐν ὅλλῳ ἀπὸ τὸ να περιπέδουσι
 τὴν ἑλὶ κατόστασιν σας. Οἰκονο-
 μικὰ κατόστασις δυσχερής, Δύνα-
 σεθ ὅμως να ὑπολογίζετε ἐπὶ μι-
 ας σημαντικῆς ἐλαττώσεως εἰς
 τὸ μέλλον. Αἱ σημεριναὶ σὰς προ-
 στάξεις, εἰ παρουσιάζουσι τιθὰ
 νόημα εἰς αὐτὰς εὐδοχάσαι. Δὲν
 πρέπει να ἀπαγορεύεσθε, ὅλλὰ
 τοῦκαινὸν να συντενοῖσθε καὶ να
 συστηματοποιήσετε τὰς ἐναργεῖας
 σας

Μ. Ἀ. ν. ἰ. α. Α. — Δὲν μοῦ εἶπε
ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὅτι ἀποσταθῶν εἰς
τὴν ἀντικειμένην ἐρρότησιν σας,
ἐπὶ τῇ διηγησάσθαι δὲν μοῦ εἶδετε
ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἐπιστολῇ, τὸ φί-
λον σας, εἶδ' ὅτι τὸ παραβάλλω
μὲ τὸν δικὸν σας χαρακτήρα.
Σὺς παρακαλῶ λαοῦν, μὴ μοῦ
τὸ στεῦνέτε, ὁπενθυμίζοντάς μοι
συνοπτικῶς τὴν περιλήψιν σας
γιὰ νὰ μπορῶς νὰ ικανοποιήσω
τὴν ἐπιθυμίαν σας.
Γ. Ἀ. κ. τ. κ. ἡ. ν. ἑ. ν. ἰ. ν. ὡ.
Τ. ρ. ἰ. ν. Α. Ν. Α. — Καί ἐ-
γὼ νομίζω πράγματι, ὅτι ἡ περὶ
πρωτοῦ σας μετ' ἐξέλι καὶ ὁλοῦτε
ἀποκαλύψετε. Ὁμοειδίησθε, ἐκεῖ-
νον ποῦ εἰπέναι εἶνε ὅτι ἡ περὶ
τεῖα αὐτῇ δ' ἵσχυρε περισσοτέρων
παρ' ὅσον ἐπρεπε, χωρὶς κανένα
ὄφελος γιὰ σὺς, ἐκτός μερικῶν
προκαταρτῶν ἀναποκαλύψεων, ποῖ
σας ἔκαναν νὰ μετακαταλήψετε
ἀ καὶ πρὸς πικρὰ ἐπιθυμίαν. Ἐγὼ
ἐμπέσει μετὰ ἐξ ἐνός φαύλου
καὶ πλὴν καὶ ἀντιπαρῶναιμιν ὅτι
χρεάζεται μὴ ἐξαιρετικῇ τῶλμῃ
ἐνέμουσιν σας γιὰ νὰ ὅρμηται μὲν
ἐνέμουσιν αὐτῶν. Καὶ ὅμως
εἶνε ἀνέχουσα τὸ νὰ καίεται. Ἡ
ἐπιθυμία ἐξ τῆς συμπεριφορῆς κατ' ἐ-
πιτοκίαν ἀποκατεῖται μὲν ἀποκατακα-
τεῖται σας Διαφορετικῶς, ὅτι ποῖ
ἐκτὸς τὸ τελειοποιεῖ αὐτοῦ ποῦ ἀπὸ
μὲν, στὰ χεῖρα σας, ὅρμηται
καὶ ποῖ, ὅτι νὰ χειροαποκατεῖται ἐ-
πὶ τὸ καὶ ἐπιμερῶς ἑκατὰ καὶ νὰ
προχωρήσετε, ἄρως καὶ ἐμπρός, μὲ
τὸ ἐκτελεῖν ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀνα-
ἐπιμερῶς καὶ διαρκεῖς συνειδη-
σμοῦς, Δὲν σας προέβλεψεν ἵνα μὴ
τοῦ ὁρίαντος. Ὁ χρεωστικὴ νὰ ἐ-
κτελεῖται ἀλλήλῃ, ἀλλ' ἐκτελεῖ
ἡ ἡσυχία ἀντιμερῶς καὶ τὸ μέρος
σας νὰ καίεται. Ὅσον σφοδρῶς
τὸ νὰ τελεοποιήσετε τὴν ὁλὴν ἀντι-

ἔπειτα ἔλεγον τοιαύτην τὴν ὁμοίαν
 θὰ μοῦ ἐπείμνετε καὶ μὴν ἀνέχ-
 ηται. Ὅταν ἔβη κανένας ἐκὰς τοῦ
 συσταμένου μητέρης, ποῦ τὴν ἐπέ-
 σισε μετ' αὐτοῦς πῦρ, μόνοι καὶ
 μόνοι γὰρ τὸ λόγον αὐτὸ δὲν θὰ
 ἔπαισαν καὶ κόρη τὴν σκέπη ποῦ
 κένετε σείε. Ἐγκαταλείψετε τὴν
 θλίψιν ἑξῆς στὴν ὁμοίαν ἔχει
 συνάψουσα καὶ κοινὴ τὴν δραστική
 ρία καὶ ἀποφορητικὰ πρὸς καὶ
 πούρην ἀπευθύνουσιν, ποῦ εὐτε-
 χὸς ἐπαρρηγὺν γὰρ σὰς. Ἐὰ ὅρη
 καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ ἀποστατικὰς
 σὺν ὁρμῇ. Γὰρ τὴν ἀσθένειαν
 ποῦ μοῦ γράφετε, σὺν τὴν συν-
 στή μιν καὶ μόνον γὰρ εἶναι
 λόγον. Γὰρ τὸ ὅριον γὰρ ἀντιπαρα-
 τὸν καὶ γὰρ τὰ ἐμπνεύματα ἀπὸ
 αὐτὴν μὴ ἀντιπαρα- ἐναντίας ἀπὸ
 συμπεριφε- μεχολογητικῆς καταστά-
 σῆς τῆς Διαφορητικῆς, δὲν εἶναι
 πῶς τίποτε τὸ τοσοῦτον οὐ αὐτὴν.
 Π ο ν ε ἰ ἔ ν η μ ἰ ς ρ ο ῦ
 α ν ὲ. Μ. Γεωργιάδης.— Σὺ μοῦ
 ρίζουσα, τὴν χαρὰν σὰς καὶ εὖ
 νομαὶ ὁλοφύγετε νὰ γινῇ μεγαλὴ
 τερεῖ ἐντὸς ὁλίγου. Δυστυχῶς
 δὲν ἔκ μοιρεῖται νὰ ἰκανοποιηθῇ
 τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ὅταν ἀμείλ-
 ηται ἀποκρίματος ἐπιστολὴς ἀν-
 τὴν ὁποίαν τὴν ἐπιστολὴν καὶ
 καὶ ὅχι τὴν ἀντίθετον τῆς, ὅπως ἐ-
 κείνη ποῦ μοῦ ἀπελθεῖτε. Δὲν ἐ-
 λω νὰ διαβάσω τὰ λόγια, ἀλλὰ
 νὰ ἐξετάσω τὸν γραμμικὸν χαρα-
 κτήρα σύμφωνα μετὰ τὰς μεθόδους
 μου, γὰρ νὰ ἐργάζω καὶ συμπερι-
 σματῶ μου. Αὐτὸ λοιπὸν ἀπέρχεται
 νὰ κώπεται καὶ σείε. Ὅχι
 λέτε ἡ ὁλοκληρὴ τὴν ἐπιστολήν
 ἢ ἐνὰ μέρος τῆς. Ἄλλα αὐτοῦ
 οὐκ. Θὰ σὰς βίβαντισω μετὰ
 θυμῶ καὶ εὐχαρίστησιν.

"Α λ ε ε ε.— Χαρακτηριστὸ αἰσθη-
 ματικόν, πρῶτον, εὐδοκία καὶ
 συγχρόνως πολλὴ ἀναστροφή.
 Ἔχετε μίαν ἐμφυτον αἰσθησιν
 τοῦ μέτρου καὶ τῆς εὐπρέπειας.
 Ἡ ἀκατασθησιμὸς σας εἶνε ἐπὶ τοῖς
 πηγαῖς καὶ δὲν ἔχει καμμίαν ἐκ-
 ζήτησιν. Ὅλα αὐτὰ προβαίνει
 νῦν εὐγενέαν ψυχὴν καὶ μίαν
 ἀνύπνου αἰσθησιμότητα. Εἰς
 τῇ θῇ εὐνοήσῃτε. Ὑπαρχοῦν
 μερικὰ σκυα, εὐδία εἶνε ἀναρρι-
 καὶ ἀπωσθήσῃτε δὲν πρόκειται νῦν
 ἔχουν σοφάρην ἐπίστασιν ἐπὶ τῆς
 περὶ τῶν ἐξελικτικῶν σας. Ἐὰν
 δοκιμάσετε βελτιοῦσθαι αἰσθησιν
 εἰς τὰ ὅμοια δὲ εὐρίπτε πληρὴ ἀν-
 τακρίσιν. Μερικὰ ἐκτακτικὰ
 εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀποστασιαστικῆς
 σῆς σας, ἀλ' ὅμοια εὐτυχῶς θὰ
 παραπομπῇ. Ὁ γόμος σας
 εἶνε ἀπωσθήσῃτε ἀπολύτως
 ἐπιτυχῶς καὶ σύμφωνος πρὸς τὰς
 παραδοξίας σας. Κοινωνικὰ ἐπι-
 τυχαία. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατὰ
 τὰς ἐξελικτὴς ἐπὶ κοινωνίας
 ἡτικῶς ἐπιτελεῖται.

Ι. Γ. Κ.— Θά ἡμπορούσα νά
σας πῶ τί ἐνὶ μένῃ ἄρσενος ἀρεῖς
λέγετε διὰ τὴν μελέτην μου. Ὁ
καλίσχητοντες σὰς ἀπαντῶ. Ἐρμη-
θεωσανικρασία, ἡμὴ ἀπακαταστα-
νὴ ἄμωρ ἐκ πρώτης θύρας. Δι-
στοαστικὴ εἰς τὴν ἀρχὴν, δειχθε-
σας ἐνδοσυνάδων κατόπιν καὶ
μόλις ποῦ ποῦ περισσότερον ἂ
τὸ ὅτι, ἐὰν ἐπαρῇ. Μὴν ἀφῆτε
τὴν αἰσθητικὴν σὰς νὰ σὰς ἐν-
καταλεῖψη. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς εἴνε
ἐκαστικῶς ἡνιοχία. Ἐπιτυχία ἐ
ἐπὶ τὸ αἰσθητικῶς πεδίου. Ὁ
γόνιμος σὰς θὰ ἐπὶ ἐπὶ κατόπιν
πολυπορὸν αἰσθητικῶς, τὸ ὅποιον
θὰ ἐξελιχθῇ κατὰ πρόπον ἀπολ-
τῶς ἡκανοποιητικόν. Δὲν θὰ ὅρα
πολύ. Οἰκονομικὴ κατὰστασις κα-
λὴ. Βραδύτερον θὰ ἀπακησῇτε
ἐξέλιγον ἀνεξαρτησίαν. Θὰ εἰ
ἀκριβῆτε ἐπὶ τὸ κοινωνικὸν πε-
δίου. Ἡ ἐνδοκίσις τὴν ὅποιαν
δημιουργεῖτε εἴνε ἀρίστη καὶ προ-
πεῖ νὰ τὴν ἐνδοχέετε καὶ σὰς
κατὰ πρόπον συνειδητῶν. Εἰδμε-
νεῖς φιλικὰ καὶ θερμὰ ὑποσχε-
σεις εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς
σας.

Ἰερωνίμης
Κ. Ν. ΤΑΓΓΕΤΣ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. Τ
ΑΘΗΝΑΙ 5 ΟΚΤΩΒ

Κ. Ν. ΓΑΛΑΝΩΡΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧ. 174
ΑΘΗΝΑΙ 5 ΟΚΤΩΒΡ. 1941

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΡΑΦΕΤΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ Νο 3
ΣΕΡΡΕΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

*Tó pappóí
m̃n t̃n X̃ñ*

— Παιδιά μου, εἶπεν ἡ γιαγιά, καὶ τὴν πολλὴν τὴν τύχην
κατένευεν τὴν βαρύνεται,

κι' αν ξέρη ότι κάθε τι πάντα θα του πετύχη
 ούτε καθόλου νοιάζεται, ούτε στενοχωριέται,
 ούτε και πίνει μια δουλειά ποτέ προσεκτικά,
 αφού όλα τα πράγματα τούρχονται βολικά!...

—Μιά μέρα, η Τύχη, μία γριά, γηρούλα και σκυφτή,
 σ' ένα ποτάμι βρέθηκε μπροστά, και πού να κόψη
 να τὸ πέραση; Εσκέφθη μὰ πρὶν καλοσκεφτῇ
 ἕνας ἐκεῖ, διαβατικός,
 καὶ ἄνθρωπος πονετικός,
 τὴν πέρασε στους ὄμους του μὲς ἀπὸ τὸ ποτάμι.
 Κι' ἡ Τύχη ποῦτ'χε νὰ ἰδῇ
 τὴν καλωσύνη τοῦ καλοῦ κι' εὐγενικοῦ ἀνθρώπου!
 —Πάρε, τὸ εἶπε, γιόκα μου, ἐτοῦτὸ τὸ ραβδί,
 κι' ὅταν θελήσης, κι' ὅπου,
 ὅπου τυχὸν ἂν βρισκεαί, μὲ τὸ δεξί σου χέρι
 κούνα τὸ μιά, κούνα τὸ δύο, κούνα τὸ τρεῖς φορές
 καὶ τὸ ραβδί τὸ μαγικὸ ἀμέσως θὰ σοῦ φέρη
 ὅ,τι κι' ἂν πῇς, ὅ,τι ποθεῖς, κι' ὅποιες ζητήσεις!...

Κι' ἔκινε ἡ Τύχη ἄρρητα, κι' αὐτὰς χιὰ νὰ γέλῃσιν

και τὸ ραβδί τὸ μαγικὸ γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσῃ
 εἶπε, νὰ ποῦμε κουτουροῦ, ὅπως μιλάμε τώρα:
 —Νὰ εἶχα, λέει, ἐν' ἄλλοτε νὰ πηγαῖνα στὴ χώρα
 καβάλλα καὶ ξεκουράστα... Καὶ τὸ ραβδί κουνᾷ
 καὶ νὰ:
 Μπροστά του, κάποιο ἄλογο, γερὸ καὶ σελλωμένο
 τὸν καθάλαρη πρόσμενε... Νὰ μὴν πολυλογοῦμε,
 τὸ καθάλαρι ὁ χριστιανὸς, καὶ τὸ ὅτι φτερωμένο,
 ξεκίνησε. Ὁ ἄνθρωπος, ἀλήθεια γιὰ νὰ ποῦμε
 τὰ εἶχε χάσει. Ἐλεγε: Μὲ τοῦτο τὸ ραβδί,
 γιὰ θὰ γίνω πλούσιος καὶ τρισευτυχισμένος,
 ὅτι κι' ἀνὰ τύχη ξαφνικά τὸ μᾶτι μου νὰ ἰδῇ,
 ὅα τῶχω... κι' εἶδες πούλεγα πῶς εἶμαι γεννημένος
 μὲ ἀτυχία... Τὶ χαρές!... Βρε θάχω ὅτι ζητήσω...
 "Ὅτι τυγὼν κι' ἀνὰ γύρευε ὅτι καὶ νὰ ζητοῦσε
 ἀμέσως θὰ τοῦ ἐρχόταν τὸ μᾶτι τὸ ἀποκτούσε,
 καὶ, πρῶτα πρῶτα ἐσκέφθηκε μιά νῆα π' ἀγαποῦσε...
 Ἦταν ἀρχοντοπούλα,
 καὶ εἶχε βίος ἀμέτρητο μὲ τὰ προικιά της οὐλὰ
 Ἦταν γενιάς ἀρχοντικῆς καὶ θάπρεπε νὰ πάρῃ
 ὅπ' τὴ δική της τὴ σειρά κανένα παλληκαρί...
 Μὰ ὁ κολὸς ὁ φίλος μας μὲ τὸ μικρὸ ραβδί του
 τὴν ἔκανε γυναίκα του, τὴν ἔκανε δική του.
 Ἔτσι λοιπὸν ἀπέκτησε χωράφια καὶ λιβάδια,
 ἄγρους, παλάτια ὀλόκληρα καὶ ἕνα σωρὸ κοπάδια
 πρόβατα καὶ γελᾶδια...
 Χρυσάφια;
 Μὲ τὴν ὁκ...
 Στολίδια; Ὅσα ὅσα,
 Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλά, κι' ἄκουε ἄλλοι...

Ο,τι ποθούνε, στή στιγμή του τού φέρνουν η Μοίρα.
Γουβάλια ή τὰ χρυσὰ φλωριά καὶ τ' ἀργυρά, πλημύρη.
Τόσα πιά ἡ Τύχη τούφερε καὶ τόσο εἶχε πλουτίζει
πού νὰ μὴν ξερῇ —ἀπ' τὸν ντουινιά— τί ἄλλο νὰ ζητήσῃ.

Ἔτσι λοιπόν, μ' αὐτὰ κ' αὐτὰ, μὲ τόσο βίος, τόσο λε-
καὶ τόσα πλούτη ζήλευτα, μὲ τόσην εὐτυχίαν,
δὲν εἶχε πιά γιὰ τὴ ζωὴ καμμιὰν ἀνσυχίαν.
Τίποτα δὲν τὸν ἐνοιαίε, οὔτε κ' ἀνσυχούσε
κ' οὔτε νὰ ἐνδιαφερόται γιὰ τίποτα μπορούσε
ν' ἔτσι, περνούσε μιὰ ζωὴ σαχ' ἢ, πολὺ σαγνῇ,
πού... ἄρχισε σιγά-σιγά καὶ νὰ τὸν ἐνοχλῇ...
Ὅλα τὰ εἶχε! Τίποτα δὲν ἦταν νὰ τοῦ λείπῃ,
δὲν εἶχε κἀν ἐπιθυμίες κ' ἐλπίδες. Καὶ ἡ λύπη
φωλὰν τῆς πῆγε νάβρῃ

...ἐς' τοῦ ἀνδρῶπου τὴν καρδίαν πού ἦταν τόσο μούρη.
Γιὰ τίποτα ἡ καρδιά του αὐτὴ τώρα πιά δὲν χτυπούσε
ἀκούδ' δὲν εἶχε τίποτα πού νὰ τὸ ἐπιθυμούσε,
μέσ' σ' τὴν ἀπελπίσῃα του τὴν τόση, τί νὰ κάμῃ;
Πῆγε σ' ἐκεῖνο τὸ παλὸν τῆς ἐρημιάς ποτάμι
πού εἶχε βρῇ τὴν Τύχη του, τὴν Τύχη τῇ μεγάλῃ
καὶ τὴν γροῦλῶσα τὴν παλὰ, ἐκεῖ τὴν βρῆκε πόλιν,
κ' ἐνὸς τὸ δάκρυ του κυλᾷ, μὲ τέτοια λόγια τῆς μιλά:
—Πάρ' τὸ ραβδί σου Τύχη μου, μ' ἔκανε νὰ πλουτίσω
καὶ μούχει δώσει τ' ἀγάθα τοῦ κόσμου, μὲ σωρὸ ...
Γαλί φωτῶδες χωρὶς χαρὲς, ἴσως μπορῶ νὰ ζήσω,
μὰ δίχως νάχω ἐπιθυμίες κ' ἐλπίδες δὲν μπορῶ!...

—Κε' ὁ ἀνθρωποῦ — Εἰσώχνηκε καὶ πάλιν μὲ χαρὰ
μὰ ἔζησε ἴσως πιο καλὰ... κ' ἐμεῖς καλύτερα τ

ΔΗΜ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚ

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ψευδὸς τοῦ «ΣΑΥΡΟΥ»

1.- Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

(Πολύχρωμος, φωτολιθογραφικός, λεπτομερής, διεξοδικός, εις
σχῆμα 1 μ. 20X 0.80)

ἰὸ πρῶτο τμήμα τοῦ μνημειώδους ἔργου μας, με διαφωτιστικές ὁδηγίες
γιὰ τὴν συναρμολόγησι καὶ τῶν ὀκτῶ τμημάτων.

2. - ΓΙΟΥΚΙ - ΣΑΝ, τὸ ἄνθος τοῦ λωτοῦ

Ένα νέο έξωτικό, δραματικό αισθηματικό μυθιστόρημα της δημο-
φιλοῦς συγγραφέως κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩ-
ΣΤΟΥ

3.- ΑΘΩΕΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΕΣ

Μία νέα σειρά δραματικών αληθινών ιστοριών του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

4.- ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ ΣΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

Ἡ τρίτη σειρά τῶν αὐτοτελῶν ἱστορημάτων «ΜΕΤΑΛΕΥ ΙΣΤΟΡΙ
ΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ» τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Ι. Α. ΣΚΟΥ
ΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

...Κρατούμε και για τὸ μεταπρόσεχες μιὰ δυνατὴ ἔκπληξη!

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ

Τὸ ἐρχόμενον τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΤΑ ΞΕΚΑΡΑΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

A stylized illustration of a tropical scene. On the left, a palm tree with a thick trunk and large fronds stands against a light background. In the center, a person is depicted from the waist up, wearing a dark, patterned garment. To the right, a green plant with long, slender leaves and small, round fruits hangs down. The entire scene is set within a rectangular frame with a light, textured background.

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ
ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΩΝ

ΣΤΟΝ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ
Ο ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ (σπάνιον σπινθηρό του): Κύττα, κύτ-
τα! Μας φένηται και τσιερί τσιερί ΤΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ

ETAFIA HILFRIKIN (1960-1961)
KORNTZIA

BIBΛIOΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

~~ADPEA~~ ~~1-10-82~~

НМЕРОМ 3603

APID. _____

ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Κατά διασκήψη
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥ-
ΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τόν έκνιπταξε η βασίλισσα
στα μάτια πριν πάρη το χρυσό
όργανο. Επειτα ψιθύρισε τόσο
σιγά, που μόνον αυτός να μπο-
ρή ν' ακούσει:

— Έσύ είσαι Σμερδής; Στο δ
νομα της μητέρας σου σ' έρωτά:
Έσύ είσαι Σμερδής;

— Έγώ είμαι, αποκρίθηκε το
ίδιο σιγά κι αυτός. Έγώ είμαι
ο Σμερδής ο φίλος σου!

Περισσότερα δεν μπόρεσε νά
πεί, γιατί ο κόσμος τον εσπράξε
προς το μέρος του ναού και τον
απεικόνισε από το φορέο της
Νίτσης. Έπρωτσε μόνο να ιδεί
την βασίλισσα που έγυριζε,
για να τον αντικρύσει άλλη μία
φορά. Ιά μαγούλα της ήσαν ροδί
να, τα μάτια της ελαμναι και
ζητούσαν τη δική του τη ματιά.

Ο Σμερδής δεν απέφυγε την εο
τυχισμένη αυτή ματιά, και μά-
λιστα της χαμογέλασε.

Μετά ένα τεταρτο, θριασκότεν
κοντα στην αγασμένη του, φορ-
τωμένος λουλούδια. Και σε λί-
γο, ή Σαφίρα, η ανείσθη της μεγά-
λης Λεσσίας ποιητριάς, κι ο
Σμερδής, το μαγεμένο βασίλι-
πουλο της Περσίας, ήσαν ανδρό-
γυνο ενώπιον των θεών και των
ανθρώπων, με την εulογια της
Ρωδής.

Σ' αυτό το διάστημα η Νίτη
τις έγυρισε στο παλάτι. Έβγαλε
τά βαρέα κοσμήματα που είχε
φορέσει για την τελετή κι έπε-
σε σε μία πολυθρόνα. Ένοιωσε
μια παράξενη κούραση, λές κι ή
καφνη χαρά ν' αντικρύσει τον
Σμερδή την είχε κουράσει έτσι.
Γύρω της όλοι περιπατούσαν στις
μύτες των ποδιών και ψιθύριζαν
πως οι ώρες του Άμασι, εινε με
τομμένες. Πριν από τον ναό, ή
Νίτη ένοιωσε πως ο κόσμος θα
γκρεμιζόταν με τον θάνατο του
πατέρα της. Ίώρα ένοιωσε —τό
ώμοιό της στον εαυτό της —
μόνο ένα άδουνο οφείκει στην
καρδιά, στή σκεπή πως θαχαινε
τον πατέρα της. Πίλο δυνατό συ-
νασθημα μέσα της όμως, αυτό
που κυριαρχούσε τώρα, ήταν ή
σκέψη πως ο Σμερδής ήταν στην
Αιγύπτου, στη Πασκράτι, κοντά
της. Κρατούσε στα χέρια της το
χρυσό ντέφι, που της είχε σπεί-
σει από το δρόμο ο άγασημένος
της, και το κτύπαε σαν έκτοση
τική. Έμεινε πολλή ώρα έτσι ά-
κίνητη κι οι υπηρέτριες της έπει-
τα έλεγαν πως ποτέ δεν την εί-
χαν ιδεί τόσο όμορφη και τόσο
χαρούμενη. Της έκαναν άέρα με
μεγάλα ριπίδια από φτερά, κι έ-
περιμεναν να κοιμηθή στην πολυ
θρόνα της.

Αξάρνα, όμως, ένω, με τα
μάτια της μισκλειότα, όνειτρο
λίδου, την έπιασε ένας ελαφρός
έλικας της Νίτης. Ιο στήθε της
εφούσκωσε, και αίσια καίχου έ-
κύλισε από το στόμα της στο λευ-
κό της φορέμα. Το σκούπισε ά-
πλά, και το χαμόγελο δεν έφυγε
από τα χείλη της. Σε λίγο ήρθε
ή Λαδίκη κοντά της. Την έπιασε
στην άγκυλιά της, και κρυσντας
τον πόνο της για την κατάσταση
του Άμασι, την ρώτησε με τρυφε-
ρό χαμόγελο:

— Λοιπόν, δεν έβλαψε ο περίπας
τος το γλυκό μου παιδί;

— Άχ, όχι, μητέρα! έφώναξε
ή Νίτη και τα μάτια της ά-
στράψαν.

Επειτα έσκυψε και ψιθύρισε
στο αυτί της βασίλισσας:

— Τόν θανάτωσε.

— Ποιόν; έκαμε ή Λαδίκη έκ-
πληκτη.

— Τόν Σμερδή, ποιόν άλλον;
αποκρίθηκε ή κοπέλα μ' ένα χα-
μόγελο ευτυχισμένο.

ή Λαδίκη έγυρισε κι' έκπληκ-
τα τις υπηρέτριες μ' ένα όφος αά
ή ήθελε να πει ότι ή άμοιρη κό-
ρη της τώρα αρχίζει να χαιη και
το λογικό της.

ή Νίτη κατάλαβε τη σημα-
σία αυτής της ματίας, και έλ-
πισε:

— Νομίζεις πως δεν ξέρω τί
λέω, μητέρα; Σε βεβαίως πως
όχι μόνονά τον είδα, αλλά και
του μιλήσα. Μου έδωσε το ντέφι
και μου έλεγε ότι εινε φίλος μου.
Μη με κτύπαε έτσι φοβισμένη, μη-
τέρα... Σοό λέω την αλήθειαν... Τ'
ακούς; Τόν είδε κι ή Τέντ-
Ρουθ...

Μια νεαρή υπηρέτρια έψιθύρι-
σε:

— Ναι!

ή Νίτη έκακοιούθησε, ένω
τά μάτια της άστράψαν παρόξε-
να:

— Βέβαια, για χατήρι μου ήρ-
θε στην Αιγύπτου. Και τώρα δεν
αίσθανόμαι πιά πως είμαι άρρω-
στη... Είδα κι' ένα όραμα όνειρο.
Ένοιμα πως θριασκόνται σ' έναν
κάποιον γεμάτο παπαρούνες, και
πως περιμένα τον Σμερδή. Μου
φαινόταν σαν να με φιλούσε ο Ά-
μας, ο καλός θεός της ανόιευας
και της αούτης. Μου φάνηκε πως
ακούγα παραξένες μελωδίες...
Ναι, μητέρα... σου λέω πως ήρθε
στην Αιγύπτου έπειδή μ' αγαπάει.
Και όταν θα γίνω καλά... τότε...
τότε... ώ, μητέρα... πεθαίνω!

ή Λαδίκη μόλις έπρόφρασε ν'
αρκάσει την όμοιρη κοπέλα στην
άγκυλιά της.

ή Νίτη ένοιωσε μία στιγμή
πολύ τα μάτια. Ήταν ευτυχισμέ-
νη ή στερήη ματιά που έχοιωσε
στη μητέρα της. Κι' έτσι έψυχη
σε ή μικρή βασίλισσα, παίρνον-
τας μαζί της το όνειρο της εύτυ-
χίας της.

Μετά μιάν ώρα, ή Λαδίκη έβι-
νε τον τελευταίο άσπαρο και στον
Άμασι. Κι' ο Ψαμμίτης, έγαί
ναύται από το νεκρικό θαλάμο,
δεχόταν το πρώτο ήμνημα πως ο
δεχόμενος άπειλε την Αιγύπτου, γι-
νατί άνακαλύφθηκε ότι ή Ιαχώ δεν
ήταν κόρη του Άμασι.

Η ΑΓΑΠΗ ΝΙΚΑΕΙ

Γονατισμένος στα πόδια της
Ταχώς, ο Καμθούσης, ψιθύριζε λό
για άγάπης.

— Ω, λουλούδι λωτού!... Σ' έ-
πικρωνα πολλές φορές και έξ αι-
τίας μου δυο φορές άντικρυσιν
την πόρτα του άλλου κοσμου τα
ώραία σου τα μάτια... Μα τώρα
θα σοό κάνω τη ζωή σου τόσο
ευτυχισμένη, που θα ξεχάσεις ά-
λες σου τις πίκρες.

— Υπάρχουν πράγματα που
δεν ξεχνιούνται, αποκρίθηκε ή βα-
σιλοπούλα, και τα χείλη της,
χλωμά ακόμα από την άρρώ-
στεια, χαμογέλασαν άγνα.

— Τίποτε δεν μείνει αιώνια στη
καρδιά, έκτός από τον θάνατο...
Ταχώ, σ' αγαπώ. Δεν καταλαβείς
πως από άγάπη σοό φέρθηκα τό-
σες φορές σκληρά; Κι' όχι μόνον
χα σ' έσένα. ή άγάπη για σενα
μ' έκανε σκληρό και για τους άλλους.

— Άν μ' αγαπάσεις αληθινά,
πώς διαφορετικά θα ήταν πολλά
πράγματα!

— Τί θέλεις να πής, Ιαχώ; ...
Δεν έχεις άρκετες άποδείξεις πως

σ' αγαπώ;... Κτύπαε!... Δεκοπ'ν
τε ήμερες που ήσουν τώρα σε κιν-
δύνο, σεν υπήρξα να σκεφτώ τι
ποτα άλλο παρά έσένα. Οι άστρα
τηγού μου έπεριμεναν τις διατά-
γες μου για την εκστρατεία της
Αιγύπτου. Όλοι μαζεψήκαν έ-
δω στην Βαβυλώνα, μόλις έμα-
σαν την προσοχή που μου έκανε
ο Άμασις, παρουσιάζοντάς σε
ψεύτικα για κόρη του. Περιμέ-
νον να κηρύξω τον πόλεμο... Ω,
Ταχώ... Θα σοό δώσω τον θρόνο
που έκλειαν από τον πατέρα σου.
Θα σε κάνω βασίλισσα και της
Περσίας και της Αιγύπτου.

Δεν έμεινε ή κοπέλα, από
τα μάτια της όμως έπερσε ένα
συνέρο.

— Τί έχεις; ρώτησε ο Καμθού-
σης. Τι σου λογίζονται;

— Συλλογίζομαι πως μου φτά-
νει ένας θρόνος. Πως κι ο θρό-
νος αυτός δεν μου χρειάζεται, άν
έχω την άγάπη σου.

— Το έια δεν θέλωπει το άλλο.
Ο πόλεμος αυτός εινε άναποφει-
κτος για γην. Δεν μπορώ ν' άνε-
χθώ αυτή την προσβολή. Έπει-
τα, αφού θα γίνης γυναίκα μου,
έχω υποχρέωση να υπερασπίζομαι
τα συμφέροντά σου.

— Όχι όμως όταν το συμφέρον
μου εινε αντίθετο με την εύτυχία
σου.

— Πως το λες αυτό;... ή εύ-
τυχία σου εινε ή άγάπη μου. Θα
κάνω πόλεμο για σενα. Δεν εινε
άρεκτη ένδειξης της άγάπης μου
αυτό;... Θα πολεμήσω τον Άμασι,
που σοό έκανε τόσο κακό, σε έ-
σπέρησε από το θρόνο του πατέ-
ρα σου...

— Σχεμα όμως ότι τον Άμα-
σι έξωρούσα πατέρα μου έως
πρό λίγου καρού;...

— Και τι μ' αυτό; Ηξερε με
καλό τρόπο να σε άποκοιμήη...
Κι' αφού μ' αγαπάς, θα πρέπει
κι' έσύ να μη θέλεις ν' άλεχθώ
μιαν τέτοια προσβολή. Δεν πι-
σώω ν' αγαπάς τον Άμασι πιο
πολύ από μένα...

— Όχι, αλλά κι' έσύ δεν πι-
σώω ν' έχωρας πως πριν από
σένά έμασα ν' αγαπώ την Αιγύ-
πτο, την χώρα όπου είδα για
πρώτη φορά το φως του ήλιου!

— Δεν μπορείς ν' άποφύγεις την
καταστροφή της πατρίδας σου, ό-
ταν πολεμήσης τον Άμασι...

— Πατρίδα σου εινε τώρα πιά
ή Περσία.

Τόν έκνιπταξε ή βασίλοπούλα
σούβρα, και κοκκινίζοντας έλα-
φρά, τού έπτε:

— Όταν γίνω γυναίκα σου,
και, πατρίδα μου θα εινε ή Περ-
σία κι' ίσως τότε να πρέπει να
νύχα την Περσία ν' αγαπώ. Μα
δεν είμαι ακόμα γυναίκα σου,
Καμθούσης.

— Τί σημασία έχει; Ψρια
πως αύριο θα γίνουν οι γάμοι
μας.

— Δεν μπορείς να με έξαναγκά-
σεις να σε πανθρευθώ.

Τα μάτια του Καμθού έσκο-
τεινισαν. Τα χείλη του έσφιχτη-
καν, κι' άν ήταν γύρω του οι αό-
λικοί του, θα έμαςεύονταν τρο-
μαγμένοι, έπειδή θα καταλάβαι-
ναν από το όφος του το προμήνυ-
μα μύθρας. ή Ταχώ όμως έδά-
σταζε άτάραχη την θυμωμένη
του ματιά. Και δεν έδειξε καμμία
ταραχή, όταν της έφώναξε:

— Πρώτα πρώτα, μπορώ να σε
έξαναγκάσω να με πανθρευθής,
όπερ έφρανη Ταχώ. Και δεύτερον,
φαντάζομαι πως εινε αλήθεια αό-
το που λες ότι μ' αγαπάς. Πως
συμπεριέλας λοιπόν ή άγάπη
σου μ' αυτά σου τα έχθρικά λό-
για;

— Όχι, άφέντη μου, δεν εινε

λόγια έχθρικά. Σ' αγαπώ μ' όλη
μου την ψυχή, κι' αφού το προ-
σάσεις, αύριο θα γίνω γυναίκα
σου, Άμασι... Άλλά πριν, θέλω να σοό
δρ κούβης, έναν μεγάλο όρκο, πως
δεν θα θέλεις να τιμωρήσης τον
Άμασι, μ' άλλα λόγια την πατρί-
δα μου για το ψέμμα που σοό
είπε πως είμαι κόρη του.

Ο Καμθούσης έμεινε άκίνητος,
σαν σκετινόν σκαλιό. Πρώτη φο-
ρά γυναίκα του μούσε από το μι-
λήση σ' αυτό τον τόνο. Πρώτη
φορά ύπνός του είχε προχωρή-
σει τόσο πολύ.

— Άν ήσουν άνδρας, θα έπλη-
ρωνες με τη ζωή σου το θράσος
σου, να μου δέτης όρους... έπτε
με φωνή έρωτη.

— Το έρεεις βασίλισσά μου, πως
ο θάνατος δεν με τρομάζει. Στο
άπέριδα δυο φορές, και δεν θα
επισκευθώ να στο άποδείξω και
τρίτη.

— Χι! έκαμε ο Καμθούσης και
την έκνιπταξε με μάτια που έβγα-
ζαν φλόγες θυμού, αλλά μαζί
και θαυμασμού. Δεν ξέρα τι με
εαστάει να διατάξω να σε θανα-
τώσουν με βασανιστήρια!

— Άν μ' αγαπάς, σε εαστάει
ή άγάπη σου για μένα. Επτε ή
Ταχώ, με ένα χαμόγελο τόσο α-
γνό, τόσο γλυκό, που θα έλυσαι
και καρδιά σιδερένια.

Τώνωισε ως τα δάδη της ψυ-
χης του αυτό το χαμόγελο ο Καμ-
θούσης. Μα ήταν τόσο συνήσιμέ-
νος να τον ύπακούουν τυφλά, που
μ' όλη του την άγάπη, το αίσθη-
μα που κυριαρχούσε τώρα μέσα
του ήταν ή έκπληξη κι' ο θυμός
για το θράσος της άρραβωνιστί-
κας του. Έφώναζε λοιπόν, από-
τομο:

— ή άγάπη εινε κάτι εύσπου
σινό. Πρόσεξε, τομήρη κοπέλα,
μην το σπάζεις πριν το χαρής!

— Καμθούση, αποκρίθηκε ή Ια-
χώ ήρεμα. Να έμεις πως θα σοό
μιλήσω για πρώτη και τελευταία
φορά από μέσα και την καρδιά
μου. Σοό όρκίζομαι στο φως
της ήμερας, που έδώ στην Περ-
σία έμασα να τ' αγαπώ πιο πο-
λύ, ότι σ' αγαπώ μ' όλη τη δύ-
ναμη της ψυχής μου. Άν δεν γίνω
γυναίκα σου θα εινε καταστρο-
φή όλη μου ή ζωή. ή Ιαχώ
πως θέλεις να πανθρευθούμε αύ-
ριο, με πλημμυρίσει από ύδρανα
χαρά. Άλλά με κανένα τρόπο δεν
θα θέλω να ποτέ, τ' ακούς, ποτέ
να δώσω την εύτυχία μου στην
καταστροφή της πατρίδας μου.
Καμε λοιπόν τώρα όπως κρινεις,
θέλεις να με θανατώσεις; Με γε-
νά θα δεχθώ τον θάνατο από σε-
να. Άν με δώσεις, θα σκατωθώ,
και πάλι το ίδιο θα εινε, έπειδή
τώρα πιά δεν μπορώ να συλλογι-
σώ ζωή χωρίς σενα. Άν όμως
μ' αγαπάς αληθινά, όρκισοι μου
πως θα συγχωρήσης τον Άμασι
και την πατρίδα μου.

Τα μάτια της βασίλοπούλας ή-
σαν όνρα, καθώς μιλούσε έτσι.

— Ελαμναι σαν άστρα, και καθέ-
φτανα μία ψυχή ευγενική, τρυφε-
ρή και γενναία.

Έβρισσε πολλή ώρα ο Καμ-
θούσης. Έκανε όσους στο δαμά-
τιο, και το προσώπο του ήσαν
σκατινόν. ή Ιαχώ τον παρako-
λεύουσε ήρεμη φαινομένη. Με
σα της όμως ή καρδιά της έρτε
ρούγινε, να σπάση. Καταλαβαι-
νε πως αυτές οι στιγμές εκρίναν και
τη δική της τύχη, και την τύχη
της Αιγύπτου. Όλη της ή ψυχή
παρκαλούσε μέσα της τους θε-
ούς της να φωτίσουν τον Καμθού-
ση, να μαλακώσουν την καρδιά
του.

Κι' οι θεοί της είσηκουσαν τη
θερμή της προσευχή. Ένα άνε-
παίσθητο χαμόγελο άρχισε σιγα-
σινά να φωτίζει τη σκατινέ ψυ-
χογνώμη του βασιλιά της Περ-
σίας. Και σε μία στιγμή, σπάζη-
σε τις θέλτες και στάθηκε
μπροστά στην Ιαχώ. Η φωνή του
ακούστηκε θαεραία, συγκινημένη.

— Παράξενη γυναίκα!... ή ύπε-
ρηφανεία μου με σπώνχει να σε
λυσώ, να σε κάμω να πανεύσης.

Η ψυχή μου όμως θαμμάζει την
θαρραλία σου ψυχής, κι' ή καρ-
διά μου σε ποθεί, και θέλει την
εύτυχία σου...

Έκανε ή Ταχώ να σκούη και
να τον προσκυνήση από εύγνω-
σιν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ή συνέχεια...

Γεμάτος — ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ήταν άρα γε έρωτας το αίσθημα που
τους συνέδεσε, ή μία μεταρσίωση των μι-
χών και των αίσθησών τους προς ή άπει-
ρο; Δεν ξέρω. Ούτε και αυτοί οι ίδιοι το
ήξεραν.

Είχαν γνωριστή ένα καλοκαίρι πρό του
μεγάλου πολέμου, στο Βέρτζιο, όπου παρ-
αείριαν κι' οι δυο τους, σε μιάν εκδρομή
που είχε όργανώσει ο ξενόδουλος τους για
τους πελάτες του. Με την πρώτη ματιά
που αντίλασαν, έγιναν κατακακκίνοι κι' οι
δυο τους και με την πρώτη χειραγία οι καρ-
διές τους έκτυπησαν δυνατά. Από την πρώ-
τη έρωσά παραδόθηκαν ο ένας στον άλλον
και συνδεθηκαν μ' ένα αίσθημα δυνατό,
θεοτρελλο, άσπαστο. Ένοιωσαν πως δεν
υά μπορούσαν ούτε στιγμή πιά ν' άποχωρή-
σθουν.

Πανθρευθηκαν κατόπιν, όχι για να ύπα-
κούσουν στους κοινωνικούς θεσμούς και
στην κοινωνική εύπρεπεια, αλλά για να
κάνουν τον δεσμό τους και στα μάτια του
κόσμου σοδορό, αδιάρρηκτο.

— Τί μπορεί να μας χωρίσει; Έλεγαν με-
ταξύ τους κτυπώντας ο ένας τον άλλον
καρδιάτα και πρέμοντας ολόκληροι στη σκέ-
ψη ότι μπορούσαν να χωριστούν έστω και
για μία στιγμή.

— Τίποτε!... Απολύτως τίποτε!...

Και πράγματι, οι άνδραποι δεν μπορού-
σαν να τους χωρίσουν, γιατί έδωσαν άπλο-
κώμενοι στην ψυχευτική μακρυή έπαυλί-
τους, έπομονωμένοι άπ' όλο το κόσμο, άπ' όλη
συγγενεία και φίλους. Όσο για τον θάνα-
το, είχαν άποφασίσει άν τυχόν πεθάνη ο
ένας να σκοτώθι άμέσως κι' ο άλλος την
έση στιγμή, για να ταφούν και οι δυο μα-
ζί.

Έτσι έζησαν πέντε ολόκληρα χρόνια, χω-
ρίς να χωρισθούν ούτε στιγμή.

Σαφικά όμως μία μέρα κηρύχθηκε ο
πόλεμος. ή είδηση αυτή τους ήρθε σαν
κερυνός.

Ήταν κάτι που δεν το είχαν προέλεψι.
Άν δεν μπορούσαν να τους χωρίσουν ούτε
ή άνδραποι ούτε κι' αυτός ο θάνατος, να
έμως που τους έχοριζε μία άλλη δύναμη:
ο πόλεμος! Γιατί το Τούλιο ούτε στιγμή δεν
εσκέφθηκε να γίνη λιποτάκτης.

Μάταια ή Ρένα τον παρακάλεσε με κλά-
ματα πικρά, με ύστερικά ερωτήματα και με
σπασμωδικά άγκαλιασμάτα, να μη φύγλ,
να μείνη κοντά της, να κρατήσει τον όρκο
του ότι δεν θα την άποχωρήσει ποτέ. Έ-
κείνος ένωθεσε καλά πως δεν μπορούσε να
μείνη. Και έφυγε.

Την ώρα που έφευγε, ή Ρένα έσούρθηκε
γονατιστή έπώστο του, ως τον δρόμο κρα-
τώντας σφιχτά άγκαλιασμένα τα γονατά
του και παρακαλώντας τον διαρκώς να μη
φύγλ, να μείνη, έστω και για λίγο άκόμη
κοντά της...

Όλη αυτή την τρυφερή ιστορία μου την
διηγήσαν ο ίδιος ο Τούλιο, στο μέτωπο,
όταν έφασσαναντήθηκα, έπειτα από τόσα
χρόνια, σ' ένα κινητό νοσοκομείο, ως για
τρός ένω κι' έκείνος ως τραυματίας έφε-
ρασε ύπολοχαγός. Όλα τα μέλη του κορ-
μιού του ήσαν κατατραυματισμένα από πα-
ράδοσματα μιάς οδίδος. Μου διηγόταν μ'
όλες τις λεπτομέρειες τον τρυφερό δεσμό
και μου διάβαζε τα γράμματα της,
γράμματα καθημερινά, ατέλειωτα, όλα φω-
τιά κι' αίσθημα.

— Καταλαβαίνεις; μου έλεγε κάθε τόσο
διακόπτοντας το διάβασμα. Δεν εινε έρω-
τας αυτό, δεν εινε αίσθημα άπλό, εινε φω-
τιά, λάβα, ήρωσισμο!

Έπειτα, όταν μπόρεσε πιά να σηκωθή
και να περπατήσει, έζήτησε να του δώσουν
μιάν άδεια, έστω και για είκοσι ώρες α-
ρες. Μα δεν τον την έδωσαν. Έζήτησε, στο
τόν στελουν τολάχιστον στη γερμηνί, στο
σύνταγμα του, όπου στην διαμνημοσύνα
πρώτα μάχων θα μπορούσε να κατευθυνή κα-
τώς την άκαταβήκτη νοσταλγία του. Μα
αυτή αυτή τη χάρι του έκαναν, άν και είχε
άσχηκη από πολυήμερη άδεια. Δεν είχαν ό-
μως άρχισι να δίνουν άδειες για τα μετά
ποδών και δεν μπορούσαν να κάνουν έξαι-
ρεσι κι' αυτόν.

— Γιατί με κρατούν έδώ; Ερώτιζε κάθε
τόση ο δούτης. Άν είμαι γερός, άς με
στείλουν στο σύνταγμα μου. Άν είμαι ό-
μως άρρωστος, άς με στείλουν στο σπίτι
μου.

Δεν τον έστελιναν όμως ούτε στο ένα, ού-

τε στο άλλο μέρος, και έμεινε καρφωμένος
κοντά μου στο νοσοκομείο, με μόνη του πα-
ρηγορία τα γράμματα της και την συντρο-
φία μου.

Έπειτα, σιγά σιγά, τα γράμματα της άρ-
χισαν να γίνονται όραότερα και συντομώ-
τερα. Δεν είχαν την ίδια φλόγα όπως πριν.
Ο Τούλιο είχε άρχισι ν' άνησυχή, ένω ό-
μως τον παρηγορούσε και του έδινε θάρ-
ρος.

— Σιγά σιγά συνήθιζε κανείς, του έλε-
γα, σ' όλα τα πράγματα και στον χωρισμό
άκόμη.

Έκείνος όμως κουνούσε μ' άμφιβολία το
κεφάλι του.

Σαφικά, ένα άπόγευμα, ήρθε, με έρθηκε
και μου έδωσε ένα φέκελλο που είχε πά-
ρει πριν λίγη ώρα. Ήταν χλωμός σαν το
θεαλί.

Ήταν ένα γράμμα άνώμιο, διακυλόγρα-
φημένο, με διαφόρους άόριστους ύπανυ-
μούς για την διαγωγή της Ρένας. Προσπά-
θησα να τον έθαρρύνω όπως μπορούσα.

— Κάποιος φθονέρει θα εινε, του είπα.
Αφού δεν άνφερε τίποτε συγκεκρμένο,
θα πη πως εινε σκεφαντίες.

Σε λίγες μέρες, όμως, ήρθε ένα δεύτε-
ρο τέτοιο γράμμα, κι' έπειτα τρίτο κι' έπει-
τα άλλα κι' άλλα, το ένα έπάνω στο άλλο.
Κι' άνφεραν ολόένα πιά συγκεκρμένους
και πιο βεβαιές λεπτομέρειες. Ένα μάλιστα
από τα τελευταία γράμματα, άνφερε πως
ή Ρένα έκανε άπό μία μέρα πέρα με τον με-
γαλοτραπέζι Χ... που είχε γνωρίσει άλλο
τε μαζί με τον άδερφο της και που την κα-
νιγούσε τότε διαρκώς.

— Δεν μείνει πιά καμμία άμφιβολία. Ο-
λα αυτά πρέπει να εινε αλήθεια, έλεγε ο
Τούλιο.

Ματαία προσπάθεια να τον μεταπείσω.
"Άλλωστε και έγω ο ίδιος είχα άρχισι να
υποψιάζομαι...

Σαφικά, την άλλη μέρα το πρωί, όταν
έξυπνησα, έρθηκε στο προσκέφαλό μου ένα
σύντομο σημείωμα του Τούλιου, που έλε-
γε:

«Δεν άντέχω. Φύγω. Θα έξαναγυρίσω αύ-
ριο το πρωί. Φρόντισε να μη γίνη αντίληψη
ή άπουσία μου. Βοήθησε με, και συγχώρη-
σε με...»

ΤΟΥΛΙΟ

Ήταν τρέλλα αυτό που είχε κάνει. Έ-
τρεξα άμέσως στον άρχιτρο διουθέντη
του νοσοκομείου και του διηγήθηκα όλα.
Κατόρθωσα να τον συγκινήσω.

— Τότε μόνο θα τό συγχώρησω, μου εί-
πε, άν φύγης άμέσως και τον φέρης αύριο
πρωί έδώ, προ-τό κάμη κυρία τρέλλα.

Έφυγα με το έπίμενο τραίνο και έφτα-
σα στο Βαρτζίο, λίγες ώρες μετά τον Τού-
λιο.

Έτρεξα κατ' ερώθειν στην έπαυλί του,
με την καρδιά γεμάτη άγωνία. Προσάσπα-
νόμην ότι θα είχε σιμεί καμμία τραγω-
δία.

Όταν έφθασα στην έπαυλί, έρθηκε όλες
τις πόρτες άνοιχτές. Κανείς δεν έβρήκε
μπροστά μου. Άρχισα τότε να φωνάζω:
— Τούλιο! Τούλιο! Ποι έσαι;

Στην άκμή δεν μ' άποκρίθηκε κανείς.
Έξαικούλυνται να φαίνεται και έπειτα όλο
μερικά διακορύβεται, άκουσε θημάτα θια-
στικά που κατέβαιναν την σκάλα του έπάνω
πατώματος. Σε λίγο αντίκρισα τον φίλο
μου, πρόσχαρο και γελαστό.

— Έσύ, έδώ; μ' έρώτησε εαφνιασμένος.

Τού έζήτησα πως και γιατί είχα έρθει.
Τη στιγμή αυτή έμεινα από πωτο του και
ή Ρένα. Έφαινονταν και οι δυο ήτοιχοι, χα-
ρούμενοι. Άν μπορούσαν να καταλάβω τι
συνέβαινε. Διη τη δυσκολία αυτή έσο, μ' έ-
γαλε ο ίδιος ο Τούλιος.

— Όλα τα γράμματα, μου είπε, τα είχε
γράψει ή ίδια ή Ρένα... μόνο και μόνο για
να μ' άναγκάσει ναρδύ κοντά της. Έστω κι'
αν έπρό

Κυριακή απόγευμα. Η οδός Αθηνών έχει νεκρωθεί από την καθημερινή πολυσύρροφη κίνηση. Οι διαδρόμοι άραιοι. Άνθρωποι εργάσιμους ώς επί το πλείονος και μικρά πακώδια που πάνε σ' έναν από τους γύρω λαϊκούς κινηματογράφους.

Ένας πλανόδιος ταχυδακτυλουργός εσθλώς το επιβεβλητικό αναστήμα του σε μία γωνία, δίπλα σε μία παραγκα, και προσπαθεί κραυγάζοντας στεντονιακά, να προκαλέσει το ενδιαφέρον των άραιων διαδρόμων. Και όταν έβρισκε ότι ο αριθμός των άκροατων που ήταν έλκνως άστές... να τον έσφαλλαν ένα πακέτο τοιγάρα τουλάχιστον, αρχίζει να εκθέτει με πομ πάδες ύψος το πρόγραμμά του:

— Δώσατε, περικαλώς, κυρίες και κύριοι — το όραιο φύλο άπουσίαζε παντελώς, έπρεπε όμως ν' αναφερθεί για τους τύπους — δώσατε, περικαλώς, λίγη προσοχή να δώτε, να θαυμάσετε. Έδώ γίνονται ταχυδακτυλουργίες επιστημονικές, που εδιδάχθηκαν από τον Ένδο φακίρη Μυρζά Χάν. Ποιός από τους κυρίους θέλει να με δοηθήση να κάνουμε ένα πέλμαμα;

Οι «κύριοι» έβεβαιώθηκαν αν είχαν ακόμη τα λεπτά τους στην τσέπη τους και εξακολούθησαν να αυττάζουν άπαθώς τον μαθητή του Ένδου φακίρη Μυρζά Χάν.

— Κανείς κύριος; Τότε, Ελα έσύ μικρέ μου. Πάρε αυτό το ταλλάρκο, πετάξου απέναντι στη γωνία, κοντά σ' εκείνον που πουλάει σταφύλια, πάρε ένα πατετέλι, φάτο, και ύστερα Ελα έδώ.

Ο τυχερός μικρός άρπαξε το ταλλάρκο, έτρεξε προς τον πωλητή και σε λίγο εξαφανίστηκε γλιφιφώντας τα χείλη του.

— Γηλοίασε, μικρέ, του έπλε ο ταχυδακτυλουργός. Άραιο. Βάλε τώρα τα χέρια σου πάνω στο κεφάλι σου και μην κουνιέσαι. Άραιο. Τώρα, έσύ κόσμε, κύττα έδώ να δώτε τι θα γίνει. Ο μικρός αυτός έφαγε ένα πατετέλι και νομίζει πως το έχει στην καλιά του. Μα όχι, κύριοι. Το πατετέλι έπήγε στο κεφάλι του. Και θα το το θγάλω άμέσως, τραβώντας λίγο τ' αυτό του μικρού. Προσοχή, περικαλώς... Ένα, δύο, τρία!

Και ο ταχυδακτυλουργός, άφου έκανε μερικές κινήσεις επάνω από το κεφάλι του καταπληκτικού μικρού, έβγαλε πράγματι από μέσα ένα κομμάτι πατετέλι!

Το πλήθος άρχισε να χειροκροτεί ένθουσιασμένο. Ο μικρός όμως ήταν επιτυχακτικός.

— Μαρέ, τί γίνεται έδώ; Ψευθύρισε.

— Τι τρέχει; Τόν ρώτησε φοβισμένος ο ταχυδακτυλουργός.

— Έγώ δέν έφαγα πατετέλι, έξηγησε ο μικρός. Έφαγα... ένα τσαμπή σταφύλια γιατί μ' άρεσαν περισσότερο!...

ΣΟΝΑΣ

Σταυρώτες της ΣΚΗΝΗΣ

— Μη σέ ξανακούσω να μου μιλώσης για άδεια και παρμόνια κολλοκώδια, γιατί θα σέ κάνω μαύρον από έλλο...

Αυτή ήταν η πρώτη ήθική... ένισχυση που έδε χροκή από τον πατέρα του ο Πέτρος Έπιτροπάκης.

Κι' επάνω σ' αυτή την άδισπασιών του μιλούσε ξεκινώντας για την καλλιτεχνική καριέρα του.

παίστε, έλασούρος και άπειλητικός ο πατέρας του, κάθε φορά που ο νεαρός Πέτρος, με την άκαταπληκτη ήλπι προς την μουσική, του έζητούσε να τον έγγυαρή στο άδείο.

— Έγώ θα σέ κόσω έμπροσθεν να θγάλης λεφτά. Άν θέλεις να γίνεις μουσικός, άντε στο καλό να γίνεις μόνος σου...

Πενηνίος υλός και ο Πέτρος Έπιτροπάκης όπη, κουσεν άσχημη επί στον πατέρα του και... πήγε να γίνει μόνος του μουσικός.

Κι' έγινε... Έγινε ένας από τους διαδελχούς και δημοφιλείς καλλιτέχνες του Μεσοδρόματός μας με έξαιρετες έπιτυχίες στην Ελλάδα και στο έξωτερικό.

Έγινε ο Πέτρος Έπιτροπάκης με την μοναδική λιτότητα ήθοποιός και την έκπλησσουσα διαύγεια φωνής.

— Πώς τό καταρωθήσατε άδως αυτό; έπιμεναινε να μιά έκμυστηρευθή ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ... ΤΑΜΠΟΥΡΛΙΣΤΗΣ!

δ συμπαθής καλλιτέχνης.

— Με την τέλη και την τύχη...

Και μας άφηγήθηκε με πρώτα καλλιτεχνικά του έθματα, γεμάτα από άφάνιστες μυθιστορηματικές περιπέτειες...

Άς έτοιμασθή ο άναγνώστης μας να διαβάση ένα ζωντανό μυθιστόρημα εν περιλήψει, άμέσως παρακάτω...

Γιατί κάτι τέτοιο είναι η άπαρχή της καλλιτεχνικής καριέρας του Έπιτροπάκη.

Υποκόδιον λοιπόν στις άπειλές του πατέρα του, ο μικρός Πέτρος ένεγράφη κρυφά στο άδείο, όπου άρχισε να παρακολούθη μαθήματα... Την πόλη του ήρθε άμως να ένισχυθή και η τύχη, όπως συμβαίνει συνήθως...

Έτσι, το 1918, βρέθηκε έθελοντής στο Μακεδονικό Μέτωπο. Έκει, μόλις έδηλωση ότι ήταν μουσικός, τον άπέσπασαν άμέσως στην μουσική του μετώπου ως... ταμπουρλίστην.

— Ταμπουρλό, ταμπουρλό! Ήταν κι' αυτό μουσική... μας λέει ο ίδιος χαμογελώντας. Προκειμένου να μ' έδωσαν στον σταλό ιπποκόμο...

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Άλλά τό μυθιστόρημα συνεχίζεται... Ένα φαγγαρόλουστο έφάρυ, γεμάτο ποιήσι και ρομαντισμό, ο Έπιτροπάκης τραγουδούσε μιά άρια άσπ, όταν ήρθαν και τον έκόλεσαν.

Τραβώντας από την παραχή, γιατί άγνοούσε τί συνέβαινε, ο Έπιτροπάκης παρουσιάζονταν στην σκηνή του σωματάρχου του.

— Αυτός είναι! έπλε μόλις τον είδε ο σωματάρχης σ' έναν άξιωματικό που καθόταν δίπλα του.

— Έσύ τραγουδούσες πρό δλιγού; τον ρώτησε άυστηρά ο άξιωματικός.

— Μάλιστα, κ. έπιβερωτή, έτραύλισε σάν χαμένος ο Έπιτροπάκης.

— Να μου τόν δώσης να τον φέρω μαζί μου στην Άθήνα, έπλε ο άξιωματικός στον σωματάρχην...

— Άδύνατον, άκαταρτήθηκε αυτός. Τό παιδί αυτό είναι μία δασίς έδώ στην ήθρημά μας. Μας χαρίζει θαυμάσιες στιγμές με την φωνή του...

Μη μας τόν στερήσης.

Η καρδιά του Έπιτροπάκη πήγε στη θέση της. Δέν έπρόκειτο περί τι...

Μαρίας λοιπόν, δόλα περί έπαινου, Έπρόσεξε καλά τον άξιωματικό,

που ήθελε να τον πάρη μαζί του. Και τότε μόνον τον άνενώρισε: Ήταν ο Καλομοίρης, έπιβερωτής τότε των στρατιωτικών ρουσικών του μετά άου...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Και τό μυθιστόρημα συνεχίζεται:

— Δύο ήμέρες άργότερα, μας άνηγήθηκε ο Έπιτροπάκης, ο Καλομοίρης έφανε για την Θεσσαλονίκη, για να παρενρθεή στο ρεσιτάλ που έδινε η καλλιήτρια Νίνα Φωκά, ύπερ των οικογενειακών των άπόρων στρατιωτών.

Η Φωκά μεσουρανούσε εκείνη την έποχή... Άπότομα, μία ζωηρή έπιβίβαση μου γεννήθηκε να πάω να την γνωρίσω... Η Θεσσαλονίκη ήταν κοντά...

Έπιτύχα λοιπόν μία σαραντακτάωρη άδειά και μιά και δύο έρέση α στην Θεσσαλονίκη. Άδισπακτα και με τό άρρος που δίνει η νεότης και ο πάθος της έπιτυχίας, τράβηξα κατ' έυθειαν στο σπίτι της. Μου άνοϊξε η ίδια.

— Τι θέλεις, παιδί μου; με ρώτησε κυττώντας με με περίλυπο ύφος, γιατί ήμουν έλευνός στην εμφάνισι; άξύριτος; κουρεμένος; με λασπω... μένα ρούχα...

— Κυρία Φωκά... έτραύλισα παραγμένος. Θέλω να μ' άκούσετε. Νομίζω πως έχω φωνή.

— Καλά, καλά... Κάθισε να σου φέρω να φές κάτι πρώτα κι' ύστερα τό λέμε, μ' άπεστώμισε.

Κατεβράχθισα με έσουλμία έναν δίσκο με φαγητά και κρασί. Και θα έξακαλυφούσα να τρώγω άκόμη εάν δέν άπεκαλύπτετο η ταυτότητά μου από τον κ. Φωκά, ο όποιος σάν μεταξά με είχε υποβάλει σε μιά ένζουμια σιτικήν άνάγκη...

— Μα δέν μας τόλμεγες τόσην ώρα, παιδί μου, ποιός είσαι! άνεφώνησε ο κ. Φωκάς. Ο κ. Καλομοίρης μ' έμισε έκτενώς για σένα. Είσαι η άκατακάλυφτος του και θέλει να σέ πάρη κοντά του στην Άθήνα...

— Έμεινα άναυδός. Τόση τύχη δέν την περιμένα ποτέ. Κάτι πήγα να τραυλίσω... Άλλά στο μεταξύ η κ. Φωκά με είχε ήδη άναλάξει ύπν την προστασία της.

— Ύστερα από λίγες μέρες, έπαιρνα μετάθεσι για την Άθήνα, στην Μαυσική της Φάουρα. Άθηνών και άρχισα να φοιτώ στην Φωκά με μανιά δό έλλο... Τρεις μήνες άργότερα, έκανα και την πρώτη εμφάνισι μου στο Δημοτικό Θέατρο, σε μιά καλλιτεχνική έπίδειξι της διασημού καθηγητρίδας.

Ο ΟΥΡΑΝΟΚΑΤΕΒΑΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Τό μυθιστόρημα όμως δέν έτελείωσε... Άπειναίως εισέρχεται σέ να αν ενδιαφέρουσεν φάσιν: Γιατί, να άνελπιστή τυχ έπερίμενε τον Έπιτροπάκη κατά την πρώτη του αυτή δημόσια εμφάνισι.

— Μειώθη των άκροατών, παρενρικότο στην πρώτη σειρά και ο μακαρίτης ο άμυβέρης, ο όποιος, κατενδοσκαμμένος από την φωνή μου, μ' έκόλεσε στο γραφείο του να συζητήσωμε για τό μέλλον μου... Ήταν τότε διευθυντής του καλλιτεχνικού τμήματος της Βουλής.

— Τι δουλειά κάνεις, παιδί μου; μ' έρώτησε.

— Υπάλληλος έμπορικού.

— Έχεις κι' άλλα άδελφία;

— Δεκάτη, ζωή ναχουν! Είμαι ο μεγαλύτερός τους.

— Έπιασε τό κεφάλι του με άπόνγιοι.

— Καί... πώς τα θγάζετε πέρα, παιδί μου;

— Δέν τα θγάζωμε διόλου πέρα...

— Τότε, ο μακαρίτης προσώπησε μου, μου άνεκοίνωσε την μεγάλη άπόφασι του: Θα μ' έστειλε στην Εύρώπη να σπουδάσω. Και θα είχα και 150 χρυσά φράγκα τον μήνα έπίδομα για την συντήρησι του σπιτιού μου...

— Τραβλήθηκα από τη χαρά μου. Μούρθε μιά έπιθυμία ν' άρπάξω τον χρυσό έκτενον άνθρωπο στην άγκαλιά μου και να χοροπήσω, να χοροπήσω μαζί του... Ήμουν τόσο εύτυχής!... Γονάτισα έμπρός του και άρχισα να του φιλώ τα χέρια... Ύστερα, σηκώθηκα και θήκηκα σάν χαμένος στο έρόμο. Και έφώναξα σ' όποιον γνώστη συναντούσα:

— Φεύγω, φεύγω για την Εύρώπη. Είμαι τρελλάς... είμαι εύτυχισμένος.

Στό σπίτι της Φωκά, έφώναξα τα ίδια μόλις μπήκα.

— Καλά, έρε άνόητε... μούπε αυτή γελώντας. Τό έξέρω. Μαζί πήραμε την άπόφασι...

ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΣΤΗΝ ΣΥΖΥΓΙΟΝ

Σπουδές επί τετραετίαν στην Ίταλία, στο πλάι των περιφημότερων καθηγητών, θρίαμβοι σ' όλα τα μεγάλα θέατρα της Ευρώπης, ποιητηρική καθέδρα της καλλιτεχνικής άξίας του, αυτή όλη η ζωή η συνέχισα του... μυθιστορηματος της ζωής του Έπιτροπάκη. Ο πάλεμος μ' άν έφερε τελευταίως πάλι κοντά μας και έχουμε τώρα τόσο συχνά την ευκαιρία να τήν άκούμε από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό μας.

Τόν ρωτήσαμε για τό όνειρά του, τις άγάπες, τις δεισιδαιμονίες, τις άδυναμίες του.

— Για όλα αυτά ρωτήστε την γυναίκα μου. Δέν είναι έτέρων μου ήμινος; Έγώ λοιπόν, εά σάς πη τό άλλα μισά της ζωής μου σάν ναίαι έγώ ο ίδιος. Και ελκρινέστερα μάλιστα, γιατί έγώ μπορεί να θέλω να σας κρύψω και τίποτε...

Για την Άλίκη Έπιτροπάκη λοιπόν... στο έρχόμενο τεύχος...

MIX. ΧΑΝΝ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Η χειμερινή θεατρική περίοδος προημηνύεται από άπόφωες θεάτρων, δίσων και έργων — πλουσιωτέρα πάσης προηγουμένης.

*** Ο θίασος Μάρικας Κοτοπούλη θα συνεχίση τας παραστάσεις του στο θέατρον «Ρέξ», όπου παίζεται ήδη με πρωτοφανή έπιτυχίαν ο «Πρωτεύουσιανός» του Γ. Ρούσου.

*** Η Κατερίνα Άνδρεάδη θα παίξη καθ' όλην την χειμερινή περίοδον στο θέατρον «Κεντρικόν», ένισχυμένου του θίασου της με νέα άξιόλογα στοιχεία του σοδορό θεάτρου.

*** Ο τρίτος θίασος πρόξας με επί κεφαλής την Μυρζάντα και τον κ. Γ. Παπα θα κάνει έναρξιν των χειμερινών του παραστάσεων στο θέατρον «Βρεττανία», εύθως ως έπιτρέψη από την Θεσσαλονίκην.

*** Από τό μουσικά μας θέατρα, πρώτη έγκαινιάζει την χειμερινήν περίοδον η «Αλάμπρα» με έπιχειρηματίαν τον Α. Ζερβόν, ο όποιος ύπόσχεται στο άθηναϊκό κοινόν ένα πρωτότυπον θέαμα

και πολλός εκπλήξεις.

— Τό πρώτον έργον της «Αλάμπρας» γράφεται από τους Β. Σπυροπούλον και Π. Παπαδόπουλον και φέρεται τον τίτλον «Ρεβύ Άλάμπρα».

*** Δεύτερον κατά σειράν θ' άνοίξη τας πύλας του επί της πλατείας Συντάγματος θεάτρον «Ούφας» με την έπιθεώρησιν σφλό γου του κ. Άχ. Μαυράκη, σινεργασία Άσμηκή Γαλιζιά.

— Στο θέατρον «Ούφας» κάνει έναρξιν των παραστάσεων του, στας 17 τρέχοντος μηνός, ο μουσικός θίασος Μπλάζ — Κυριακού — Πρινέα, σύμπραξς Ηρώς Χανιά.

— Το δέσος μετόπισθεν έπίσης η Ντιριντάουσα, η Ρίτα Δημητρίου, και η Ρένα Ντόρ, η Τωά Λιά ουκα και οι Γ. Γαβριηλίδης, Κ. Σατολίκας, Ι. Ίωαννίδης, Τ. Απτερηχρότος, Κ. Μανιατάκης, Άπ. Γαβριηλίδης κ. ά.

— Έν συνεχεία, ο άνωτέρω θίασος θα άνεάσθ μίαν μουσικήν ήθογραφίαν των Β. Σπυροπούλου — Π. Παπαδόουκα με μουσικήν Θ. Σακελλαριδου.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Έχτυπησε ο υπάλληλος της ηλεκτρικής εταιρείας. Και τον έδέχθη η Σουσου με άγέραχον ψυχρότητα:

— Τι έπιθυμείτε κύριε;

— Να μετρώω τό φός.

— Α, είσθε της ηλεκτρικής. Έπιθυμώ να μου τοποθετήσετε άμέσως και τώρα ει δυνατόν μία ηλεκτρική κουζίνα.

Ο υπάλληλος ήταν άνθρωπος με χιούμορ. Και καθώς είδε την Σουσου να θέλη τοποθετήσιν ηλεκτρικής κουζίνας «άμεσως» και «άτώρα ει δυνατόν», μ'ν έκτύπησε από πάνω ως κάτω και είπε με μεγάλην σοβαρότητα:

— Εύχαριστίας.

— Τό συντομώτερον, περικαλώς.

— Με συγχωρείτε, μαντάμ, αλλά αυτή τη στιγμή δέν κρατώ επάνω μου ηλεκτρικές κουζίνες. Θα δαλώ στην τσέπη μου ό μως μία και θα σας την τοποθετήσω άμεσως.

— Εντός της ήμέρας!

— Σέ μία ώρα κάνει;

— Έστ'.

— Πολύ καλά. Πώς τη θέλετε;

— Σας είπα, ηλεκτρική. Να γυρίζετε τό κουμπί και να ψήνηται ή κόττα, είτε τό άρνάκι, είτε τό άστακουδάκι. Ό,τι τέλος πάντων ύπάρχει μέσα στο σπίτι. Καθ' ό τι τα κάρβουνα δισυεύρετα και δέν ήμπορώ να τρέχω στις ουρές. Με άντιλαμβάνεσθε;

— Ούτε κουβέντα!

— Εμπρός λοιπόν.

— Με πόσα ματία την θέλετε;

— Τι ματία;

— Ματία. Δέν έζετε;

Η Σουσου έξερκατάτιε:

— Ματία; Α, ναί. Άς είνε δέκα. Άν έχη και περισσότερα δέν μ' ενδιαφέρει. Διότι άντιλαμβάνεσθε φαγητά πολλά και έσμανφού τί κάνει ο άλλος κόσμος, αλλά έγώ τα τρόφιμά μου είνε προπολεμικά. Και ένα γουρουνόπουλο να ψήσης, που λέει ο λόγος, ιστορία. Και ούτε ήμπορώ να λερώσω τα χέρια μου με κάρβουνα του λαουτζίκου!...

Έν τώ μεταξύ ο υπάλληλος είχε τελειώσει τη δουλειά του και δέν είχε ορεξι για περαιτέρω διασκέδασιν:

— Έν τάξει.

— Λοιπόν;

— Τις ηλεκτρικές κουζίνες, μαντάμ, τις έχουμε για την ώρα στο φυγείο γ'ά να μη μας χαλάσουν. Άμα θα θγάλουμε καμμία εύχαρίστως να σας την στείλω.

Η Σουσου έπικαρίσθηκε:

— Άστειεύσθε;

— Ε, μάλλον, κυρία μου.

Η Σουσου άγριεψε:

— Βλάξ!

— Πώς είπατε;

— Ηλίθιε!

— Σας παρακαλώ!

— Τι θα πη σ'ας περικαλώς; Και ποιός έχουμε για την ώρα στο φυγείο γ'ά να μη μας χαλάσουν. Άμα θα θγάλουμε καμμία εύχαρίστως να σας την στείλω.

Έξω ήλθιε!

Ο υπάλληλος τ' άνείρσθηκε:

— Παντόν, κυρία μου.

— Πηγαίνετε!...

— Με συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά έζετε ότι σήμερα τα πράγματα δέν είνε όπως άλλοτε. Και ηλεκτρικές κουζίνες δέν ύπάρχουν. Ούτε, φυσικά, γίνονται καινούργιες

έγκαταστάσεις. Και ρεύμα δέν ύπάρχει άρκετο και τα υλικά λείπουν, η εταιρεία προορίζει το ρεύμα οιοι σεν έχει καρδουνό.

Η Σουσου έκτύταξε με περιφρονητικόν αίκτον τον υπάλληλο:

— Πώς δέν έχει;

— Δέν έχει!

— Εχω εγω. Και ήμπορώ να τής προφέρω.

— Πόσο;

— Δέκα, είκοσι, τριάντα άκάδες!

Αυτή τη φορά ο υπάλληλος σεν μπόρεσε να κρατηθή τα γέλια του και άφου έξέσπασε σε απρεπεστάτα χάχανα, έκανε να της έσηγησθ:

— Γριάντα άκάδες!

— Τι γέλας, ζών;

— Χα, χα, χα!

— Τι γέλας, βλάξ!

— Τριάντα άκάδες!

— Έστω και σαραντά!

— Χα, χα, χα!

Και εόν έννοησθε πόσον γελοίος είσθε — Γέλαει το μωρό κάντε μη γελαει. την ώρα που γελάτε θα έπαυσατε. Να πητε στον διευθυντή σας ότι προσφέρω και πενήντα άκάδες! Και εκάτο! Μία Σουσου Καντακουζηνού έχει γεμάτες τις άποθήκες της και δέν είνε γελοία ότως του λαγου σας πτωχέ!

Ο υπάλληλος είδε ότι πέρα έβρεχε για την Σουσου. Και επειδή άντελήφθη ότι δέν έχωρουσαν πολλά άστεια με την Σουσου αναγκάστηκε να σοβαρευτή.

— Ακούστε κυρία μου. Η εταιρεία έχει ανάγκη από τόνους! Χιλιάδες τόνους! Φυσικά έσεις άστειεύσθε, γ'ι αυτό κι' έγώ γέλασα! Ήταν χαριτωμένο αυτό τό άστειο που είπατε.

Η Σουσου έμαζεύτηκε:

— Όπωσδήποτε!

— Λοιπόν!

— Πηγαίνετε, κύριε.

— Εμέτρησα τό ρεύμα. Από δώ και πέρα, μαντάμ, θα καίτε μόνο τό εν τρίτον απ' ό,τι καίγατε και όρίστε, σ'ας άφίνω και μιά έπιστολή της εταιρείας.

Άφισε την έπιστολή και έφυγε. Η Σουσου έπληρε την έπιστολή της εταιρείας, την έδιαβάσε και έγινε έξω φρενών. Τό βράδυ δέ που ήρθε ο Παναγιωτάκης του έδωσε τό γράμμα:

— Βλέπετε;

— Τι να δώ;

— Μας είπον από την εταιρεία ότι κάνομε πολύ σπατάλη ζώη και θέλουν να μας κόψουν τό ρεύμα. Δέν γνωρίζω πώς σ'α κόψης έπήγε και τό κατήγγειλε εις την εταιρεία, αλλά έγώ δέν είμαι ποσώς διστεθειμένη να περιορίσω τη ζωή μου.

Ξερόδωξε ο Παναγιωτάκης:

— Άστα καυμένη ζαργανα!

— Ακούς που σου ομιλά;

— Άστα μωρή Σουσου!

— Μη με έκνευρίζης Παναγιή!...

— Μωρέ τί σ' έκνευρίζω. Έπήγαν και κατήγγειλαν στην εταιρεία την σπατάλη σου! Εμ, τί σπατάλη κάνομε τρομάρα σου! Αυτό τό μέτρον είνε για όλο τον κόσμο. Αυτά τα γράμματα τα στέλνουν σε όλους! Δέν ύπάρχει κάρβουνο αυτή είνε όλη η ιστορία. Άσε τις σαχλαμάρες σου πάλι! Ο,τι κάνει όλος ο κόσμος θα κάνει και εγώ!

έμύρισε...

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Φθινοπωρινό δειλινό, γεμάτο ανεπαίσθητα ρίγη. Έκείνη, ξαφνιασμένη από τις πρώτες α-νατριχίλες το θυσία, έχει μαζευτεί σε μια γω-νίσσα της θερμότητας της, σαν τρομαγμένο που-λί. Σε μία στιγμή, χτυπάει το κουδούνι και μπαίνει Έκείνος, κουδουλώντας μιάν άγκαλιά κάτασπρους ύακινθους, που σκορπίζουνε δυ-νατές νοσταλγίες σε μορφή άρωμάτων.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα, αγάπη μου... (Τη φιλάει διακριτικά.)

ΕΚΕΙΝΗ: Καλησπέρα... Κάτσε... (Του προσφέρει ένα πάνινο κάθισμα). Πώς είσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς νάμαι; Άνασάινω, αν τι δέυνονο, θλίψη και μελαγχολία...

ΕΚΕΙΝΗ: Είδες, καλέ; Φθινόπωρο έ-μύρισε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλα το δείχνουν. Από τα φύλλα που πέφτουν, ως τα κέρνα, σκιλε-ρά πέταλα αυτών των ύακινθων...

ΕΚΕΙΝΗ (θυδίζει το πρόσωπό της με-σα στην τούφα των ανθισμένων, καλα-μιών): Ναι, έχεις δίκιο... Ός κι' οι ύα-κινθοι, μυρίζουνε φθινόπωρο. Ή βαρειά αυ-ρωδία τους έχει κάτι από την ιδέα του θα-νάτου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καυμένο καλοκαιράκι. Τό-σον καιρό τώρα, δεν εκάναμε τίποτ' άλλο πα-ρά να το βρίζω... Μας ένωχλού-σαν οι ακτίνες του ήλιου, οι ψηλές θερμο-κρασίες των ημερών του, το ανέμελο στε-ρέωμά του. Έτσι είχε ο άνθρωπος: Κακός και άχαριστος. Να τώρα που η αυλαία των νεφών κλείνει απότομα την εποχή της ξε-γνοιασιάς και του παραθαλάσσιου πανη-γυριού, κι' ανήκει την περίοδο της βα-ρειάς χειμωνιάτικης περισυλλογής. Τόσους μήνες τώρα, ούτε στιγμή δε συλλογιστήκα-με πως το καλοκαίρι θα τελειώσει κάπο-τε. Ή μεγάλη εύτυχία μας κλείνει τα μά-τια και μας κάνει να νομίζουμε πως είναι αιώνια, αφού όλα τ' αγαπημένα πράγματα που θέλουμε να είναι παντοεινία, τα σταθε-ροποιούμε με τη φαντασία μας στη βεβαιό-τητα της απεριόριστης διαρκείας. Κι' ό-μως να που το καλοκαίρι τελειώσει και το φθινόπωρο έμυρισε και χίλιοι δυο θάνα-τοι δρίσκονται τώρα κρεμασμένοι στην ά-τμοσφαιρα σαν άπειλες, ετοιμοί να εισχω-ρήσουνε, μαζί με την άναπνοή μας, ως θα βεία στην ψυχή μας...

ΕΚΕΙΝΗ (ξεφυλλίζοντας έναν ύακιν-θο): Βλέπω 'ς' έπηρεάσε η εποχή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι... Ίσως... (Μικρή σιωπή. Σουρουνάκι, Διστακτικά.) Άλη-θεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχω να σου πω κάτι άλλο... ΕΚΕΙΝΗ: Δόσμον πρώτα ένα ταίγρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (της δίνει και της το ανά-δει): Πού λες... (Σταματάει).

ΕΚΕΙΝΗ (τραβάει μια βαθεία ρουφη-γιά και ύστερα άναποδογυρίζει το κεφάλι της στη ράχη της πολυθρόνας): Λοιπόν; Άκούω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν να το παίρνει απόφο-σι): Ναι... Ξέρεις... Είναι μερικά πρά-γματα που δεν λέγονται εύκολα...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα άχρο χαμόγελο): Να σε βοηθήσω λοιπόν εγώ; Χαρίζομε... Δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένος): Τι λές; Έ-χεις και ιδέες κομμάτι φορά!

ΕΚΕΙΝΗ (παρκαλομυβεί ένα κιτρι-νό φύλλο που στροβιλίζεται στον αέ-ρα και στο τέλος προσγειώνεται απαλά στο νοτιοανατολικό χώρο): Έλα... Μην τα στρίβεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκυβεί το κεφάλι του): Ξέρεις... Είναι υποχρεωμένος να ταξί-δέψω για λίγον καιρό.

ΕΚΕΙΝΗ (με ψεύτικη άδιαφορία): Για πόσους μήνες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... Για τρείς ή για τέσ-σερις...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεί και περισσότερους.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το πολύ πέντε ή έξη...

ΕΚΕΙΝΗ: Και φεύγεις αύριο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το πρωί.

ΕΚΕΙΝΗ (σβύνει το ταίγρο της στο μικρό τσάκι από κίτρινη πορσελάνη, με χέρι που δεν τρέμει καθόλου). Και ήρθες, βέβαια, να μ' άποχαιρετήσεις

ΕΚΕΙΝΟΣ (που νόμιζε πως με την ά-ναγγελία του χωρισμού θ' αντιμετώπιζε καμμία καταγιάδα, με δάκρυα, θυμούς και λιποθυμίες). Θα σου γράφω συχνά. Από κάθε μέρος θα σου στέλνω κι' ένα γράμ-μα, ή το λιγώτερο, μία κάρτ... ποστάλ.

ΕΚΕΙΝΗ (με συγκρατημένη τρυφερότη-τα): Θα περιμένω πάντα νέα σου με ά-γωνία.

ΕΚΕΙΝΟΣ (που ξεχειλίζει ή εύχυνμο-σύνη του για το τακτ' και την εύπρεπεία της): Νάξερεις πόσο θα μου λείψεις... (Κάνει να την άγκαλιάσει).

ΕΚΕΙΝΗ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

Νέα ποιησις

Φόδοι

Κι' όμως, πως φθινόπωρώσει και πάλι, φαίνεται νάνα, αλλοίμονο, σωστό. Στο τσάκι σιγοβρέχει το κλειστό κι' άργοςπναι το κίμασ' άκρογιάλι.

Δες! Καταχνιά έχει σκορπιστή μεγάλη και το ήλιοφως εοάμωσε κι' αυτό, τόσο, που με πληγώνει να κυτώ τη φύσι ναχθ το δικό μου χάλι...

Γιατί χλωρό ένα φύλλο είμαι κι' έχω π' όδυνες μαύρες τάχουν κιτρινίσει, κι' όσο νυχτώνει, πιο πολύ ριγώ...

Μήπως με το δοριόπουθ θά φουση, —τί κι' αν, ως τώρα, μ' όλα έχει παλαίσει— μαιραια κι' αυτό με τα πολλά άργοπνι...

Φθινόπωρο

Μη συλλογίσαι ποῦρε το φθινόπωρο μη σε τρομάξ' ή φύς' ή νεκρωμένη. Ή άνοιξη τα χιόνια περιμένει για να προδώλ...

Μην κλαίς για τα τρελλά πουλιά που φεύγουν, (νρ, κι' ως πέφτουνε τα φύλλ' από τα κλώνια. Νέα κλαδιά θα βρούν τα χελιδόνια σα θάρβουν πάλι.

Μην κλαίς! Ή μαύρη καταχνιά δε δύναται τον ήλιο του έρωτά μας να καλύψη... Δεν πρέπει τις καρδιές μας τόσο θλίψη να συγκινήση...

Μόνο για μās σαν έρθη, ένα φθινόπωρο και παφουμε σε αγάπη να μεσάει. Εί! τότε εγώ, καλή μου, ο πρώτος θάματ που θα θρηνηση...

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΡΕΛΗΣ

Ειδηροϋλες και περίεργα

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΓΙΑ... ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Στο Σικάγο, ιδρύθη από τινος ένα αλθι-νό νοσοκομείο ειδικός για τα...μαργαριτάρια! Είναι, πράγματι, γνωστόν, ότι τα μαργαριτάρια είναι, διάφορες άσθενειες, εκ των οποίων συνήθεστερα είνε ή καλουμένη «ώχρο της των μαργαριταριών» συνιστάμενη σ' ένα κιτρινωμα των πολυτιμων αυτών λίθων. Στην περιεργή αυτή άσθένεια ύποκεινται ιδίως τα άκριβύτερα μαργαριτάρια, τα όποια, ακριβώς, λόγω της μεγάλης αξίας των, οπανάξια φορούνται από τους εύτυχεις κατοίκους τους. Προσφάτως, ώρισμένοι ειδικοί άνεκαλούσαν διάφορα αντίδοτα κατά των τοιοῦτων άσθενειών των μαργαριταριών και έτσι ιδρύθη το άναφερόμενο ειδικό νοσοκομείο του Σικάγου. Σ' αυτά τα άσθενή μαργαριτάρια ύποβάλλονται σε διάφορες θεραπειές, π.χ. παρελτηρήθη, ότι πολ-λά «ώχρα» μαργαριτάρια, άνακτούν το άρχι-κό τους ιριδίζον χρώμα, όταν τα φορέσουν ά-πλως επί λίγες μέρες, σ' έπαφή με το δέρμα τους, οι «νοσοκόμες» του πρωτοτύπου αυτού νο-σοκομείου.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Ένας Ρουμάνος μηχανικός, στο Βουκουρέ-στι έποσθέτησε στη σκεπή ενός μικρού αυτο-κινήτου, κινημένου δι' ηλεκτρικών συσσωρευ-τών, ένα άνεμομύλο. Ο άνεμομύλος, περιοτρε-φόμενος όταν το αυτοκίνητο εύρίσκειται εν κι-νήσει ή και όταν τούτο σταθμεύη, έχει σκοπό να φορτίζη και πάλι τους ηλεκτρικούς συσσω-ρευτάς, ώστε να μη έξαναλάνται γρήγορα. Το έφευρέτης βεβαιώνει, ότι το αυτοκίνητο του μπορεί να χρησιμοποιηθή χωρίς κανένα άπο-λύτως έξοδο, για χρήσι 2 ώρων ήμερησίας, μετά 18ωρο λειτουργία του άνεμομύλου της σκεπής του.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΑΙΤΗΣΙΣ

Ένας άπόφοιτος της Εμπορικής Σχολής του Κανιέγκρατε της Βοημικής, επιδιώκοντας μια θεσι διαφημιστού σε μια μεγάλη έταιρεία ισχυρο λιμναλο αλη αναχωρησ' αλγλ ουαου ουμ του κατά τρόπον αλθινα πρωτότυπο. Άντι ν' αναπτύξη γραπτώς τα προδόνια και τις αξίω-σεις του, ο έπινοητικός νέος, τα άπηγγείλε προ-φορικώς, έμπρός σ' ένα μηχανήμα φωνολήψης και έστειλε έπειτα τον ληφθέντα φωνογραφικό δίσκο στην έταιρεία. Οι δειθυνομένης της ε-ταιρεία άναγνωρίσαντες με την πρωτότυπη σά-τη προφορική αίτηση προαλήψεως, το διαφημι-στικό δαιμόνιο του αλτιούτος, έσχηκουσαν πραγ-ματι την παράκλησή του και τον προσέλασαν στην υπηρεσίαν τους.

Χολιάς του θανάτου που πλανιέται στην ατμόσφαιρα. Έκείνη, αφού κλείνει πίσω του την πόρτα, γυρίζει σιγά - σιγά στη θερμότητα της, θυδίζει πάλι το πρόσωπό της στην τούφα των ύακινθων και τουκ μαρμαίνει με έξοτά δάκρυα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εικονογρ. Στ. Ορφανίδη)

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

ΕΚΕΙΝΟΣ (που άπομακρύνει ήρεμα τα χέ-ρια): Ναι... Ξέρω. Το φαντάζομαι... (Τη κώνεται). Δεν σε ρωτάω αν είν' όμορφ, γιατί έμαθα πως είν'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιτρινίζει μέσα στο μισο-σκοτάδο): Όμορφη; Έμαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ξανθεία... Με μάτια θαυγάλαξα, μεγάλα — και μία προίκα

Οι φίλοι γιορτάζουμε την άθώαση του Όρεστη από το δικαστήριο του Άρεί-ου Πάγου, και ή δική του καρ-διά τυραννιέται από τις άβά-σταχτες ήψεις για τον σκοτω-μό της άνομης μάνας, της μοι-χαλίδος Κλυταιμνήστρας που σαν να μην έφθανε ή προδοσία της με τον άνεμίο της τον Αί-γισθο, έγινε και ή δολοφονία του δοξασμένου άνδρός της, του ήρωικού βασιλιά των Μυκη-νών Άγαμέμνονα.

Οι δικαστάι τον άθώωσαν, άλλ' οι τύψεις και οι φόβοι του διαρκούσαν. Οι Έρινύες τα άκατονόμαστα δαιμόνια που ήσανε μιστά στους θεούς, αυτές οι τιμωρές του αίματος και του φόνου, τρεμερά πλά-σματα της ένοχης φαντασίας του μητροκτόνου, χαρπηδών-τας τριγύρω του, του έρεθί-ζανε με τους ψιθυρισμούς των τα νύτρα και του έκαιγαν ό-λη την ύπαρξη.

— Πήρα δουλειά μου — μουρμουρίζει — άνω - κάτω να φέρνω τα σπιτία όπου έχ-θρος τους πήρε δικού την ζωή και όρμώντας επάνω του, στο αίμα τον πνίγω όσο σπου-δός και αν είνε. Γιατί με-τα πηδώντας από ψηλά κα-τέβάζω το πόδι βαρύ και τον λυώνω.

Ίκέτετε τους θεούς και τις ίδιες άλλ' άσυγκίνητες αυτές συνεχίζανε τον χορό και το εύρησμο:

— Ποτέ δεν ξεχνούμε το κα-κό, και άνεξίλεωτες, δεν λυγα-με στών ανθρώπων τα παρακά-λια. Το μισητό και καταφρονέ-μένο αξίωμα κυβερνάμε μα-κριά από τους θεούς, σε μαύ-ρα λημέρια και άνήλιαγα, ό-που δεν θα πατήση ποτε ζων-τανού ή πεθαμένου ποδάρι.

Εχόρευαν, έπήδαγαν, μου-γρίζανε και ώρμούσαν. Και το βασανιστήριο του Όρεστη συ-νεχιζότανε πάντοτε και ο χρη-σμος έίπε πως τότε μοναχά θα εξέλιεωνόταν, αν έπηγαινε στην Ταυρίδα, σ' εκείνη την μακρυ-νή χώρα των άγρίων και έφερ-νε το έόανο της θεάς Άθηνας, που σε μακρινούς χρόνους, θε-βηλοι επιδραμείς το είχαν άρ-παξει. Ο φίλος του Πηλάδης τον έπηρε και έφύγαγε και ύ-στερα από πολλές περιπέτειες έφθασαν στην Ταυρίδα, όπου όμως συνεληθήσαν. Ο βασι-λιάς του τόπου άπεφάσισε να θανατωθούνε και οι δυο φίλοι άπεσταλάχσαν στον ναό να κα-θαρισθούν σύμφωνα με τους θρησκευτικούς των τύπους πριν ή θυσιασθούνε στους θεούς.

Άλλ' ήρεια σ' αυτόν τον ναό ηταν ή Ίφιγένεια, ή ά-δελφή του Όρεστη, εκείνη την όποιαν ο Άγαμέμνων, ο πατέρας τους έστειλε και έφε-ρε στην Αύλιδα να την θυσιά-ση, επειδή δεν φυσούσε άέρας και δεν μπορούσανε τα καρά-δια των Έλλήνων ν' άποπλη-σουν για την Τρεία. Όσοι ή-τανε μπροστά στην τελετή, εί-δαν ότι ή Ίφιγένεια θυσιάσθη-κε. Άργότερα, όταν έγνώσθη-κε πως ή κόρη του άρχιπράτη-γου, έθεάθηκε στην Ταυρίδα και ήταν ήρεια, όλοι πιστέ-ψανε πως την είχε άρπάξει ή Άρτεμις, την στιγμή που την έθυσίζαν. Άλλα οι ολιγώτερο θρησκοι διαδίδανε πως την έ-πηρεσαν περαιότα και την άφι-ρσαν στον ναό. Το βεβαίον είνε ότι ύπηρετούσε εκεί και ά-νέλαβε να ύποβάλει τον αδελ-φό της στον καθαρμό, πριν να

ΔΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεταξύ Ίστορίας και Θρύλου

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ

ΑΛΕΙΤΗΣ

Πώς να είσθε ΟΜΟΡΦΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΦΗ ΩΣ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Ενδιαφερόμενοι πάντοτε για την ωραιότητά σας, αγαπητές, να γνωρίζετε, θα σας δώσουμε σήμερα μερικές συμβουλές τις οποίες εσείς συνιστούμε να εφαρμόσετε πιστά, για να διατηρηθείτε υγιείς, νέες και ώριμες.

ΩΡΑΙΑ, ΣΤΙΓΙΑΝΑ ΚΑΙ ΜΑΛΑΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Βουρτσίζετε τα μαλλιά σας, πρωί και βράδυ, με σκληρή βούρτσά. Εάν είναι ξηρά, τα ψεκάζετε με μαριγιαντίνη. Εάν είναι λιπαρά, αντικαθιστάτε τη μαριγιαντίνη με το έλαιο μύγκας. Κολώνια 30 γρ., Όξινον 5 γρ.

ΔΡΟΣΕΡΟ ΔΕΡΜΑ

Όσο απομακρύνεστε από τα 20 χρόνια, μετακρίνεστε περί το ένα λιπαρό ουσία για την επιδερμίδα σας και κάνετε μ' αυτήν κάθε μέρα μασάζ. Για ν'

αποφύγετε τις ρυτίδες, καλή είναι μία μάσκα, με χλιαρή λαβανίνα επί 20 λεπτά (3 φορές την εβδομάδα).

ΛΑΜΠΕΡΑ ΜΑΤΙΑ

Πρωί και βράδυ κάνετε στα μάτια σας μπάνιο με χλιαρό ροδόσπορο ή χαμόμηλο. Δύο ή τρεις φορές την εβδομάδα, αντικαθίστε τα μάτια με κομπρέσες, με πολύ κρύο νερό, για να τινάξτε τα βλέφαρα.

ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ

Να τα βουρτσίζετε δυο φορές την ημέρα και μία φορά την εβδομάδα να χρησιμοποιήσετε σάβονα.

ΝΕΑΝΙΚΟΣ ΛΑΙΜΟΣ

Για να διατηρήσετε ο λαιμός σας νεανικός, να τον πλένετε μία φορά την ημέρα με νερό και σαπούνι. Μετά, να τον περιποιήσετε όπως το πρόσωπο.

ΩΡΑΙΑ ΠΛΑΤΗ

Για ν' αποφύγετε τις προεξέχουσες ωμόπλευρες, κάνετε κάθε μέρα την εξής άσκηση: "Ορίστε, με το σώμα εντελώς ίσιο, παίρνετε ένα μπιστούκι από χέρια σας, σπκωνάτε το επάνω από το κεφάλι σας και φέρνετε το προς τα πίσω, χωρίς να λυγίσετε τους βραχίονες.

ΩΡΑΙΟ ΣΤΗΘΟΣ

Για να δυναμώσουν οι μύες του

στήθους, σηκώνετε ψηλά το χέρι σας, φέρνετε το πίσω στο κεφάλι και με το άλλο χέρι ιαίετε κυκλικό μασάζ στο στήθος. Η άσκηση αυτή, μαζί με κρύα τοπικά λουτρά, είναι ο μόνος τρόπος για να διατηρήσετε ωραίο το στήθος σας.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΜΕΝΑ ΧΕΡΙΑ

Μία φορά την εβδομάδα, κάνετε στα χέρια σας μπάνιο με χλιαρό λάδι, πρωί και βράδυ, βουρτσίζετε προσεκτικά τα νύχια σας. Κάθε φορά που πλένετε, να σκουπίζετε τα χέρια στα γατιά και το βράδυ να τα λείψετε με μία καλή κρέμα. Αυτό είναι το μυστικό των ωραίων χεριών.

ΚΟΙΛΙΑ

Το πρωί, πριν σηκωθείτε, κάνετε έλαφο κυκλικό μασάζ, πέντε από τα δεξιά και πέντε από τα αριστερά, επμένετε δε τα άνω μέρη, που γίνονται σε ύπτια θέση. Οι κινήσεις αυτές θεραπεύουν την δυσκοιλιότητα, που οφείλεται συνήθως σε αδράνεια των εντέρων.

ΛΕΠΤΗ ΜΕΣΗ

Εάν έχετε φουσκώμα στο στομάχι, δεν μπορείτε να έχετε λεπτή μέση. Το φουσκώμα οφείλεται, πιθανώς, σε γαστρικές διαταραχές. Τρώτε λιγότερο, μασάζετε καλά, μην φουσκώτε πολύ και πρὸ πάντων μην καπνίζετε στον τράπη. Στην άσκηση, τενέστε λιγότερο τον γαστέρα σας.

ΛΕΠΤΟΙ ΓΟΦΟΙ

Να ξεπλύνετε με κρύο νερό τον γοφό, τρεις φορές την ημέρα. Αποτελεσματικότερο όμως είναι να κοιμάστε σε ζυλίνο κρεβάτι με λεπτό στρώμα.

ΓΟΝΑΤΑ ΛΕΠΤΑ

Να τα σκουπίζετε, πρωί και βράδυ, με ζεστό νερό και να τα τρίβετε με σκληρή βούρτσά. Κατόπιν να κάνετε μασάζ με λαβανίνα.

ΕΛΑΦΡΕΣ ΚΝΗΜΕΣ

Εάν είναι βαρείες οι κνήμες σας, το βράδυ πριν κοιμηθείτε και το πρωί πριν σηκωθείτε, να σηκώνετε ψηλά τα πόδια σας και να τα τινάζετε ξηρά, πολλές φορές. Φροντίζετε, δυο φορές την εβδομάδα, στο μπάνιο σας, να αποτρίψετε τις κνήμες σας τριβώντας τις με ελαφρότητα.

ΛΕΠΤΑ ΣΦΥΡΑ

Όταν νοιώθετε φουσκωμένα τα σφυρά σας, να κάνετε ποδόλουτρο με νερό κι αλάτι. Κατόπιν, να κάνετε μασάζ στα σφυρά σας επί πέντε λεπτά. Πρωί και βράδυ να περπατάτε στα νύχια για λίγα λεπτά.

ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΑ ΠΟΔΙΑ

Για να ξεκουράσετε τα πόδια σας, να τους κάνετε χλιαρό, όχι ζεστό, ποδόλουτρο και κατόπιν φριξίον με αμύγδαλα καυτά.

Το λακρινί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Η ΑΛΛΑΓΗ

Αλλάζουν. Δώρα μου, οι καιροί, ήγουν κοινά τα πάντα ρεί στην εποχή μας αυτή. Κι' έτσι στα χρόνια μας αυτά δεν κάνουν φραγκό τα λεφτά και δεν περνά τα πλούτη.

Πριν από μήνες λίγους, αν έμπαινες σ' ένα ρεστοράν και είχες και παράδες, γκαρσόνια «μαίτρ» και οι λοιποί χίλια κομμάτια είχαν κοπή από τους τεμναδές.

Τώρα σ' αυτή την εποχή, ούτε σ' έναν προσηχ κ' ακόμα έχουν απάτη για να σου φέρουν το φαί, από τις πέτες το πρωί να υποβάλεις... σ' ε' τ' η σ' ε' Πολύτοι κανέμποροι γνωστοί τραβούσαν κάθε καπν' για ν' αγοράσουν δυο μ'...

Καροσάβιλη εντάμεις. Τώρα δεν σε παρακα. «Αφίσες» δεν τοιχοκο. (Λούν) κ' ούτε ρεκλάμα κάνουν, και συνταγές δέ μερικοί γνωστοί... αδαθησικοί τα πασοστά τους χάνουν!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Τερψιθέα, καλὲ Τερψιθέα! —Η κουινιά της Ζαφείρας φάνηκε στο παράθυρο.

—Τι θές, κόνα Ζαφείρα μου; —Δέ λές στη νύφη σου, κοκάνια μου, νάρχη να κλασέσαι και την κυδωνιά αφού μούφαγε τα κυδωνιά.

—Δεν ξέρω τίποτα, κέρη μου! Είπε η Τερψιθέα και μίληκε μέσα. —Η Ζαφείρα ανέθηκε με τρόπο στην τάρταρα, πήρε τις πιστέλλες και τις κλειδωσε κ' όποτε φώναζε δυνατά:

—Δε σε συνηρίζω, λωλοσερέβνια, κουτσο λώμα, αλόγα του κουράγιου, ντελή Περσάνελ! Εγώ να καταδεχτώ να φάω τα ρημάδια σου; Άντε, σπιτάλιόρα, να καταταγής!

Κι' όταν ήρθαν τα παιδιά της από το σχολείο, τα κάθισε στο κρεβάτι, τους έδωσε από ένα κομμάτι κυδωνόπαστο και τους είπε: —Να το τρώτε καθισμένοι στο κρεβάτι, α. κούτε!

—Εγώ δεν δώ πιάσ κ' η κατάρη τη γλωσσούρ, έσκέφθηκε.

Τα Βάδανα ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Στο ελκτικό καφεεντάκι, ο Καραμπέτ με τη Σουρπούτσα περιμένανε κάποιον, που τους υποσχέθηκε να τους φέρη κρέας.

—Πολλή ώρα άμα άργησε άνθρωπος, Καραμπέτ, είπες η ουρπούτσα, πίνοντας το δεύτερο σούζακι.

—Καλά, γιανούρη, πόρτη! Απομονή να κά νηρ-σούζα καλό να ένετα.

Κάποια στιγμή, φάνηκε ο αναμενόμενος χωρίτης μ' ένα πακέτο στο χέρι.

—Τι θές, αφέντη μου; —Αι μπράβο, γιανούρη! «Ημερες καλό; Καλό λές; Αυτό είνε λωκουμ. Νά τρώη η μάνα και τα παιδιά να μη δύν. Είνε ένα μπουτάκι με τα νεφράκια μαζί, πέντε μηνών άρνάκι.

—Η Σουρπούτσα κατενθουσιάστηκε, —Ασ, λασού! Είπε. Ήταν να ένετα, νεφράκια στο στήθος μεζέ φίνι! Πληρώσαν χωρίε να συζήτουν, κ' ο χωρίτης πήρε δρόμο.

Με μεγάλη προσοχή, μ' ένα στο καφε-νέο, τ' άνοιξαν και είπαν: —Ποιανικά, πώς το κρέας ήταν πολύ καλό, να νά δυο νεφράκια, όπως είπες ο χωρίτης.

—Πάμε λοιπόν, Καραμπέτ, είπες η Σουρπούτσα.

Πήραν το δρόμο πεζή, γιατί το σπίτι τους δεν άπαιχε και πολύ από το νάμα.

—Μόλις έφτασαν στην πολυκατοικία, ο φίλος

τους 'Αρτιν καθισμένος σ' ένα καφενέο της οδού Πατησίων, τους έχτυπησε το τζαμί. —Μπρέ, Καραμπέτ! —Αμάν, 'Αρτινέο! Έντά καρτερό! Ένθουσιασμένοι, μπήκαν με τα πακέτα τους μέσα.

—Ελα, ούζο το κεράσο! Είπε ο 'Αρτιν. —Ούζο ήπαμε, γιανούρη! Φώναξε η Σουρπούτσα.

—Άλλο ένα, κακό ντέν κάνει. —Εκάθρουν εκεί και, όπως συνήθως, είπαν για την επιτυχία τους στα φώνα.

—Ο 'Αρτιν παράγγειλε ένα τάβλι. —Ελα, Καραμπέτ, ένα μπουτζίμ τα παί-ζω εμένα.

—Ο Καραμπέτ ψωφόρε για τάβλι και στρογ γυλοκάθρε άντικρὸ στον 'Αρτιν. —Η Σουρπούτσα όμως έσκέφτηκε: —Καραμπέτ, κρέας τα χαλωση μέσα έντά, ζεστό είνε.

—Ο 'Αρτιν φώναζε το γκαρσόνι. —Πάρε το πακέτο και δώλε στο μπουζιέρα, είπες.

—Α! ναι, στο φυγετο! Κι' έτσι, το ανδρόγυμο ηούχασε. Το τάβλι διήρκεσε δυο ώρες. Ο 'Αρτιν έκέρδισε τρεις παρτίδες.

—Αύριο καλεσμένος τα ένεσα, είπες η Σουρπούτσα, το μαντά Βιλκίνη λοιπόν να φρεχτεί ψήτες με πατάτες τα φαμέ.

—Ο 'Αρτιν ένθουσιασθηκε. —Πολύ φαριστήμένο. Βιλκίνη τα ένετα. Αύριο Κυριακή ψωνισμένος ντέν τα ένετα, ού-λο μαντή λοιπόν σας τα φαμέ.

Κι' έφυγε κατευχαριστήμένος. —Ο Καραμπέτ κ' η Σουρπούτσα σηκώθηκαν σ' ένα λυγ.

—Γκαρσόν, πακέτα από μπουζιέρα να ντέ-νής. —Το γκαρσόν έσπευσε κ' έφερε τα χόρτα και το δέμα με το κρέας.

—Ορίστε, κυρίε! —Ο Καραμπέτ το έδωσε πουρμπουάρ, κ' έ-φυγε με την συμβία, κρατώντας θριαμβευτικά τα δέματα.

Στην υπερέρτρη, η Σουρπούτσα είπες: —Αύριο βίτεις τα έρπουνα, χόρτα έβρασε να σαλάτα τα κνήες, αυτό πιάσι τα ένετα και μισό ψήτος με πατάτες.

—Η υπερέρτρη πήρε τα δέματα και τ' άφησε στην κουζίνα. —Την άλλη μέρα, ο 'Αρτιν με τη Βιλκίνη, πρωί πρωί, έφθασαν στο ρετιρέ του Καραμπέτ φέρνοντας μαζί και την μητέρα της Βιλκί-νης.

Πήραν μαστίχα, έβαλαν τα ροδιόφυρα, και άρχισαν πάλι οι δυο άνδρες το τάβλι. —Η Σουρπούτσα φώναζε την υπερέρτρη: —Ζαμπέτα, άρνάκι φούρη ηστέικες, για-δρούμ!

—Άρνάκι, κυρίε; —Τα μάτια της Ζαμπέτας ορθάνοιχτα έκύττα-ζαν την Σουρπούτσα με έκπληξη.

—Άρνάκι, μπέ, ντέν ήτυνας έσένα έχτες μπουζιέρα να δαλές; —Κυρία μου, το ένα δέμα ήταν τα χόρτα, το άλλο το άνοιξα κ' είχα μέσα μία όκα-σα-λγκάρια!

—Τι είνε σαλιγκάρια, μπέ; —Έτρεξε στην κουζίνα η Σουρπούτσα και είδε πράγματι, ένα τέτοιο σαλιγκάριο. —Οι φωνές της Σουρπούτσας, έφεραν τον Καραμπέτ στην κουζίνα με τα ζάρια στο χέ-ρι.

Κατάπληξις! Φαίνεται πως το γκαρσόνι το καφενέο έκανε λάθος, κ' έδωσε το δέμα με το άρνάκι σε άλλον πελάτη.

Τρεχάτος ο Καραμπέτ έφθασε αδαθησιντας στο καφενέο με τα σαλιγκάρια, πακεταρισμέ-να. Το γκαρσόνι σηκώσε τους ώμους.

—Τι θές να κανώ, αφού τα δυο δέματα ήταν ίδια κ' άπαράλλακτα; Το έδωσα φαίνεται στο δασκάλο, εκεί στη νινιά.

Μαζί με το γκαρσόνι ο Καραμπέτ έτρεξε στο σπίτι του κ' η Κουτρή, του δασκάλου και χτύπησαν την πόρτα:

—Τι συμβαίνει; Ρώτησε ο οικοδεσπότης, ε-νας φαλακρός με γυαλιά, από το παράθυρο.

Το γκαρσόνι έξηγησε το πράγμα, ο δασκά-λος μίληκε μέσα και σε λίγο τους παιδιά.

—Λάθος είνε, είπες, είμαι όμως δικαιολογη-μένος λόγω ισχυρού μωυτίσις.

—Μωυτίσις, σπατάς ντέν ήξερω, φώναξε ο Καραμπέτ, σάλακα να πάρης, άρνά να ντά-σης. Εγώ περνούρη ακριβώς ήκανα είς-στα-σης. Εγώ λοιπόν, σάλακα τα ντάω να φανε:

—Μα τώμας κάνει δρασά; Είπες η κυρία. —Βραστό, σκατό, να πάρη πίσω. Νηστί-κόρ, τα μείνω. Αυτό είνε λωκουμ. Νά τρώη η μάνα και τα παιδιά να μη δύν. Είνε ένα μπουτάκι με τα νεφράκια μαζί, πέντε μηνών άρνάκι.

—Η Σουρπούτσα κατενθουσιάστηκε, —Ασ, λασού! Είπε. Ήταν να ένετα, νεφράκια στο στήθος μεζέ φίνι! Πληρώσαν χωρίε να συζήτουν, κ' ο χωρίτης πήρε δρόμο.

Με μεγάλη προσοχή, μ' ένα στο καφε-νέο, τ' άνοιξαν και είπαν: —Ποιανικά, πώς το κρέας ήταν πολύ καλό, να νά δυο νεφράκια, όπως είπες ο χωρίτης.

—Πάμε λοιπόν, Καραμπέτ, είπες η Σουρπούτσα.

Πήραν το δρόμο πεζή, γιατί το σπίτι τους δεν άπαιχε και πολύ από το νάμα.

—Μόλις έφτασαν στην πολυκατοικία, ο φίλος

τους 'Αρτιν καθισμένος σ' ένα καφενέο της οδού Πατησίων, τους έχτυπησε το τζαμί.

—Μπρέ, Καραμπέτ! —Αμάν, 'Αρτινέο! Έντά καρτερό! Ένθουσιασμένοι, μπήκαν με τα πακέτα τους μέσα.

—Ελα, ούζο το κεράσο! Είπε ο 'Αρτιν. —Ούζο ήπαμε, γιανούρη! Φώναξε η Σουρπούτσα.

—Άλλο ένα, κακό ντέν κάνει. —Εκάθρουν εκεί και, όπως συνήθως, είπαν για την επιτυχία τους στα φώνα.

—Ο 'Αρτιν παράγγειλε ένα τάβλι. —Ελα, Καραμπέτ, ένα μπουτζίμ τα παί-ζω εμένα.

—Ο Καραμπέτ ψωφόρε για τάβλι και στρογ γυλοκάθρε άντικρὸ στον 'Αρτιν. —Η Σουρπούτσα όμως έσκέφτηκε: —Καραμπέτ, κρέας τα χαλωση μέσα έντά, ζεστό είνε.

—Ο 'Αρτιν φώναζε το γκαρσόνι. —Πάρε το πακέτο και δώλε στο μπουζιέρα, είπες.

—Α! ναι, στο φυγετο! Κι' έτσι, το ανδρόγυμο ηούχασε. Το τάβλι διήρκεσε δυο ώρες. Ο 'Αρτιν έκέρδισε τρεις παρτίδες.

—Αύριο καλεσμένος τα ένεσα, είπες η Σουρπούτσα, το μαντά Βιλκίνη λοιπόν να φρεχτεί ψήτες με πατάτες τα φαμέ.

—Ο 'Αρτιν ένθουσιασθηκε. —Πολύ φαριστήμένο. Βιλκίνη τα ένετα. Αύριο Κυριακή ψωνισμένος ντέν τα ένετα, ού-λο μαντή λοιπόν σας τα φαμέ.

Κι' έφυγε κατευχαριστήμένος. —Ο Καραμπέτ κ' η Σουρπούτσα σηκώθηκαν σ' ένα λυγ.

—Γκαρσόν, πακέτα από μπουζιέρα να ντέ-νής. —Το γκαρσόν έσπευσε κ' έφερε τα χόρτα και το δέμα με το κρέας.

—Ορίστε, κυρίε! —Ο Καραμπέτ το έδωσε πουρμπουάρ, κ' έ-φυγε με την συμβία, κρατώντας θριαμβευτικά τα δέματα.

Στην υπερέρτρη, η Σουρπούτσα είπες: —Αύριο βίτεις τα έρπουνα, χόρτα έβρασε να σαλάτα τα κνήες, αυτό πιάσι τα ένετα και μισό ψήτος με πατάτες.

—Η υπερέρτρη πήρε τα δέματα και τ' άφησε στην κουζίνα.

—Την άλλη μέρα, ο 'Αρτιν με τη Βιλκίνη, πρωί πρωί, έφθασαν στο ρετιρέ του Καραμπέτ φέρνοντας μαζί και την μητέρα της Βιλκί-νης.

Πήραν μαστίχα, έβαλαν τα ροδιόφυρα, και άρχισαν πάλι οι δυο άνδρες το τάβλι.

—Η Σουρπούτσα φώναζε την υπερέρτρη: —Ζαμπέτα, άρνάκι φούρη ηστέικες, για-δρούμ!

—Άρνάκι, κυρίε; —Τα μάτια της Ζαμπέτας ορθάνοιχτα έκύττα-ζαν την Σουρπούτσα με έκπληξη.

—Άρνάκι, μπέ, ντέν ήτυνας έσένα έχτες μπουζιέρα να δαλές; —Κυρία μου, το ένα δέμα ήταν τα χόρτα, το άλλο το άνοιξα κ' είχα μέσα μία όκα-σα-λγκάρια!

—Τι είνε σαλιγκάρια, μπέ; —Έτρεξε στην κουζίνα η Σουρπούτσα και είδε πράγματι, ένα τέτοιο σαλιγκάριο.

—Οι φωνές της Σουρπούτσας, έφεραν τον Καραμπέτ στην κουζίνα με τα ζάρια στο χέ-ρι.

Κατάπληξις! Φαίνεται πως το γκαρσόνι το καφενέο έκανε λάθος, κ' έδωσε το δέμα με το άρνάκι σε άλλον πελάτη.

Τρεχάτος ο Καραμπέτ έφθασε αδαθησιντας στο καφενέο με τα σαλιγκάρια, πακεταρισμέ-να. Το γκαρσόνι σηκώσε τους ώμους.

—Τι θές να κανώ, αφού τα δυο δέματα ήταν ίδια κ' άπαράλλακτα; Το έδωσα φαίνεται στο δασκάλο, εκεί στη νινιά.

Μαζί με το γκαρσόνι ο Καραμπέτ έτρεξε στο σπίτι του κ' η Κουτρή, του δασκάλου και χτύπησαν την πόρτα:

—Τι συμβαίνει; Ρώτησε ο οικοδεσπότης, ε-νας φαλακρός με γυαλιά, από το παράθυρο.

Το γκαρσόνι έξηγησε το πράγμα, ο δασκά-λος μίληκε μέσα και σε λίγο τους παιδιά.

—Λάθος είνε, είπες, είμαι όμως δικαιολογη-μένος λόγω ισχυρού μωυτίσις.

—Μωυτίσις, σπατάς ντέν ήξερω, φώναξε ο Καραμπέτ, σάλακα να πάρης, άρνά να ντά-σης. Εγώ περνούρη ακριβώς ήκανα είς-στα-σης. Εγώ λοιπόν, σάλακα τα ντάω να φανε:

—Μα τώμας κάνει δρασά; Είπες η κυρία. —Βραστό, σκατό, να πάρη πίσω. Νηστί-κόρ, τα μείνω. Αυτό είνε λωκουμ. Νά τρώη η μάνα και τα παιδιά να μη δύν. Είνε ένα μπουτάκι με τα νεφράκια μαζί, πέντε μηνών άρνάκι.

—Η Σουρπούτσα κατενθουσιάστηκε, —Ασ, λασού! Είπε. Ήταν να ένετα, νεφράκια στο στήθος μεζέ φίνι! Πληρώσαν χωρίε να συζήτουν, κ' ο χωρίτης πήρε δρόμο.

Με μεγάλη προσοχή, μ' ένα στο καφε-νέο, τ' άνοιξαν και είπαν: —Ποιανικά, πώς το κρέας ήταν πολύ καλό, να νά δυο νεφράκια, όπως είπες ο χωρίτης.

—Πάμε λοιπόν, Καραμπέτ, είπες η Σουρπούτσα.

Πήραν το δρόμο πεζή, γιατί το σπίτι τους δεν άπαιχε και πολύ από το νάμα.

—Μόλις έφτασαν στην πολυκατοικία, ο φίλος

τους 'Αρτιν καθισμένος σ' ένα καφενέο της οδού Πατησίων, τους έχτυπησε το τζαμί.

—Μπρέ, Καραμπέτ! —Αμάν, 'Αρτινέο! Έντά καρτερό! Ένθουσιασμένοι, μπήκαν με τα πακέτα τους μέσα.

—Ελα, ούζο το κεράσο! Είπε ο 'Αρτιν. —Ούζο ήπαμε, γιανούρη! Φώναξε η Σουρπούτσα.

—Άλλο ένα, κακό ντέν κάνει. —Εκάθρουν εκεί και, όπως συνήθως, είπαν για την επιτυχία τους στα φώνα.

—Ο 'Αρτιν παράγγειλε ένα τάβλι. —Ελα, Καραμπέτ, ένα μπουτζίμ τα παί-ζω εμένα.

—Ο Καραμπέτ ψωφόρε για τάβλι και στρογ γυλοκάθρε άντικρὸ στον 'Αρτιν. —Η Σουρπούτσα όμως έσκέφτηκε: —Καραμπέτ, κρέας τα χαλωση μέσα έντά, ζεστό είνε.

—Ο 'Αρτιν φώναζε το γκαρσόνι. —Πάρε το πακέτο και δώλε στο μπουζιέρα, είπες.

—Α! ναι, στο φυγετο! Κι' έτσι, το ανδρόγυμο ηούχασε. Το τάβλι διήρκεσε δυο ώρες. Ο 'Αρτιν έκέρδισε τρεις παρτίδες.

—Αύριο καλεσμένος τα ένεσα, είπες η Σουρπούτσα, το μαντά Βιλκίνη λοιπόν να φρεχτεί ψήτες με πατάτες τα φαμέ.

—Ο 'Αρτιν ένθουσιασθηκε. —Πολύ φαριστήμένο. Βιλκίνη τα ένετα. Αύριο Κυριακή ψωνισμένος ντέν τα ένετα, ού-λο μαντή λοιπόν σας τα φαμέ.

Κι' έφυγε κατευχαριστήμένος. —Ο Καραμπέτ κ' η Σουρπούτσα σηκώθηκαν σ' ένα λυγ.

—Γκαρσόν, πακέτα από μπουζιέρα να ντέ-νής. —Το γκαρσόν έσπευσε κ' έφερε τα χόρτα και το δέμα με το κρέας.

—Ορίστε, κυρίε! —Ο Καραμπέτ το έδωσε πουρμπουάρ, κ' έ-φυγε με την συμβία, κρατώντας θριαμβευτικά τα δέματα.

Στην υπερέρτρη, η Σουρπούτσα είπες: —Αύριο βίτεις τα έρπουνα, χόρτα έβρασε να σαλάτα τα κνήες, αυτό πιάσι τα ένετα και μισό ψήτος με πατάτες.

—Η υπερέρτρη πήρε τα δέματα και τ' άφησε στην κουζίνα.

—Την άλλη μέρα, ο 'Αρτιν με τη Βιλκίνη, πρωί πρωί, έφθασαν στο ρετιρέ του Καραμπέτ φέρνοντας μαζί και την μητέρα της Βιλκί-νης.

Πήραν μαστίχα, έβαλαν τα ροδιόφυρα, και άρχισαν πάλι οι δυο άνδρες το τάβλι.

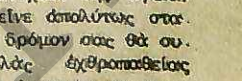
—Η Σουρπούτσα φώναζε την υπερέρτρη: —Ζαμπέτα, άρνάκι φούρη ηστέικες, για-δρούμ!

—Άρνάκι, κυρίε; —Τα μάτια της Ζαμπέτας ορθάνοιχτα έκύττα-ζαν την Σουρπούτσα με έκπληξη.

—Άρνάκι, μπέ, ντέν ήτυνας έσένα έχτες μπουζιέρα να δαλές; —Κυρία μου, το ένα δέμα ήταν τα χόρτα, το άλλο το άνοιξα κ' είχα μέσα μία όκα-σα-λγκάρια!

—Τι είνε σαλιγκάρια, μπέ; —Έτρεξε στην κουζίνα η Σουρπούτσα και είδε πράγματι, ένα τέτοιο σαλιγκάριο.

—Οι φωνές της Σουρπούτσας, έφεραν τον Καραμπέτ στην κουζίνα με τα ζάρια στο χέ-ρι.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

